

บรรณานุกรม

- กระแสร์ มาดยาภรณ์. วรรณคดีวิจิตรและวิจารณ์. พระนคร : วิชาติการพิมพ์,
๒๕๑๒.
- _____ . วรรณคดีเปรียบเทียบเบื้องต้น. พระนคร : แผนกการพิมพ์โรงเรียน
สตรีเทคโนโลยี, ๒๕๑๖.
- _____ . "กวีนิพนธ์แบบรูปธรรม," มวลดนฉบับทัศนะ, ปีที่ ๑, ฉบับที่ ๔
(พฤษภาคม, ๒๕๑๖), หน้า ๓๓ - ๔๐.
- กุ่มวรรณกรรมกรรมศาสตร์. รวมบทกวีสรรแล้ว "กวีประชาชน." กรุงเทพฯ : เทพนิมิตร
การพิมพ์, ๒๕๑๗.
- กุหลาบ มัลลิกะมาส. วรรณกรรมไทย. พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง,
๒๕๑๘.
- เกหลง พานิช. "ข้อคิดทางประการในการสอนแต่งคำประพันธ์," จุดสารภาษาไทยเล่มที่ ๘.
พระนคร : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, ๒๕๑๗.
- _____ . "จะสอนเรื่องความอย่างไร," จุดสารภาษาไทยเล่มที่ ๖. พระนคร :
โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๘.
- คุรุสภา, ชุมชนภาษาไทยของ. คำบรรยายภาษาไทยชั้นสูง พระนคร : คุรุสภา, ๒๕๑๐.
- จินดา ดวงจินดา. "ปฏิกริยาจิตรภูมิศักดิ์," สังคมศาสตร์ปริทัศน์, (มกราคม - มีนาคม,
๒๕๑๘), หน้า ๑๔๔ - ๑๕๒.

จินตนา ปิ่นเฉลียว. คอกทองคำ ๑. พระนคร : ประเสริฐอักษร, ๒๕๐๑.

_____ . คอกทองคำ ๒. พระนคร : ประเสริฐอักษร, ๒๕๐๒.

_____ . คอกทองคำชมพู. พระนคร : มงคลการพิมพ์, ๒๕๐๘.

_____ . ชมพู. พระนคร : ไบร่บุ้พิมพ์, ๒๕๐๘.

_____ . ชมพูบท. พระนคร : ไบร่บุ้พิมพ์, ๒๕๑๐.

_____ . ชมพูและกอดนใหม่. พระนคร : โปธิสามัคการพิมพ์,

_____ . นิราศพระอาราม. (อค์สำเนา).

_____ . เพลงยาวอยุธยา. (อค์สำเนา).

_____ . วลีเลือก. พระนคร : สุนทรกิจการพิมพ์, ๒๕๐๘.

เจือ สตะเวทิต. "วิศสอนเรียงความแบบพัฒนา," ประชาศึกษา, ปีที่ ๒๖, ฉบับที่ ๑๑ (มิถุนายน, ๒๕๐๘), หน้า ๘.

หมับพร แสงกระจ่าง. "ภาษาจากความรู้สึก," กรองภาษาและวรรณกรรม. กรุงเทพฯ : ทีวี เมืองการพิมพ์, ๒๕๐๖.

ชลธิชา กัดฉวย และคณะ. การใช้ภาษา. พระนคร : เคล็ดไทย, ๒๕๐๗.

_____ . "การศึกษาวิชาวรรณคดีเชิงปฏิบัติ," ศาสตร์และศิลป์แห่งอักษร.

พระนคร : โรงพิมพ์พิมพ์เนก, ๒๕๐๕.

_____ . "การสนองตอบปฏิกิริยาของคนรุ่นใหม่ที่มีต่อวรรณคดีไทย," อักษรศาสตร์ปริทัศน์. ฉบับที่ ๓, ปีที่ ๒ (สิงหาคม, ๒๕๐๗), หน้า ๓๐ - ๓๑.

ชลธิชา กัดก้อย และคณะ. ร้อยกรองจิตรภูมิศักดิ์ : การศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบใน
เชิงวิวัฒนาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนต, ๒๕๑๗.

_____ . "กิลปಿನของประชาชน ที่ปรกร : ผู้ให้แสงสว่าง," อักษรศาสตร์พิจารณา.
ฉบับที่ ๑, ปีที่ ๒, (มิถุนายน, ๒๕๑๗), หน้า ๒ - ๓๐.

_____ . สองไทย. พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๑๘.

_____ . "วรรณกรรมคำสอนของท่านพุทธทาส," อักษรศาสตร์พิจารณา.
ฉบับที่ ๒, ปีที่ ๓ (กรกฎาคม, ๒๕๑๘), หน้า ๕ - ๑๘.

_____ . วรรณคดีขงปวงชน. พระนคร : อักษรศาสตร์, ๒๕๑๗.

สุระประนีย์ นาคกรพรพ. "การสอนภาษาไทยให้สนุก," จุดสารภาษาไทยเล่มที่ ๕.
พระนคร : คุณุสภา, ๒๕๑๓.

_____ . เอกสารประกอบการบรรยายเรื่องการเขียนแบบสร้างสรรค์ในการ
อบรมครูภาษาไทย ของโครงการ ค.ม.ภ. ณ เขตการศึกษา นครปฐม ๑๔ พฤษภาคม
๒๕๑๘, ๔ หน้า.

ทวีปวร (ทวีป วรคิด). ทะเลชีวิต. (อัครสำเนา).

_____ . เพลงแห่งอรุณ. (อัครสำเนา).

_____ และคณะ. รวมกลอนหางนกยูง. พระนคร : โรงพิมพ์มิตรสยาม,
๒๕๑๐.

_____ . รวมบทกวี. (อัครสำเนา).

ทวีปวร (ทวีป วรดิถ) และคณะ. "กวีกับการเมือง," อักษรศาสตร์พิจารณา. ฉบับที่ ๑,
ปีที่ ๒ (มิถุนายน, ๒๕๑๗), หน้า ๓๓ - ๓๘.

ทีปกร (จิตร ภูมิศักดิ์). ศิลปะเพื่อชีวิต ศิลปะเพื่อประชาชน. พระนคร : สำนักพิมพ์หนังสือ,
๒๕๑๕.

ทองใบ ทองเป่าค. กอมมิวนิสต์ล่ากบฏยาว. กรุงเทพฯ : โปธิสามัคยานการพิมพ์, ๒๕๑๗.

นัยนา สุทธิธรรม. "ฉันทักคุณไทยร่วมสมัยในการสอนแต่งคำประพันธ์ในระดับชั้นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย," วิทยานิพนธ์ปริชญาหน้าอดีต แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๑๘. (อักษำเนา).

นิตยา มากวิสุทธิ์. "แนวโน้มของวรรณกรรมไทยปัจจุบัน," วรรณกรรมไทยปัจจุบัน.
เชียงใหม่ : วิบูลย์การพิมพ์, ๒๕๑๖.

นิตติปริญญาโทสาขาคำสอนภาษาไทย. "ครูภาษาไทยกับสังคมปัจจุบัน," วารสารอักษรศาสตร์.
(มิถุนายน - กรกฎาคม, ๒๕๑๗), หน้า ๕๕.

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์. "เจ้าของสำนวนบทเพลงธรรมชาติ," รวมกลอนทางนกกุง.
พระนคร : โรงพิมพ์มิตรสยาม, ๒๕๑๐.

_____ . คำหยาด. พระนคร : กรุงสยามการพิมพ์, ๒๕๑๖.

_____ . แพมรวมกลอน. (อักษำเนา).

_____ . แพมรวมกลอนชุดชีวิต. (อักษำเนา).

_____ . รวมกลอนชุดเมตตา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เอกร, ๒๕๑๘.

_____ . แพมรวมกลอนชุดวารัทธิยางค์. (อักษำเนา).

_____ . อาทิตย์ถึงจันทร์. พระนคร : โรงพิมพ์พิมพ์เอกร, ๒๕๑๘.

บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สัมภาษณ์ ทวีปวร, วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๘.

บุญนำ บุญเสวธ. "การฝึกทักษะการเขียนในชั้นมัธยมศึกษา," จุดสารภาษาไทยของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๐๖.

_____. "แนวโน้มในการสอนภาษาไทย," คำบรรยายในการสัมมนาอาจารย์วิชาภาษาไทย. พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๐๘.

บุญเหลือ เพ็ญสุวรรณ, ม.ล. "การเรียนการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมมีสภาพอย่างไร," ชุมนุมภาษาไทยอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘ - ๒๕๐๙, หน้า ๕๐.

_____. "การสอนภาษาไทยกับค่านิยมปัจจุบัน," วิทยสาร, ๒๖.๑.๐๘ (ธันวาคม - กุมภาพันธ์, ๒๕๐๘).

_____. วิเคราะห์สรรพนามภาษาไทย. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๐๗.

_____. "หัวใจวรรณคดีไทย," วรรณไวเอยากร - วรรณคดี. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๐๘.

บรรจง บรรเจิดศิลป์. ศิลปะวรรณคดีกับชีวิต. พระนคร : เจริญวิทยการพิมพ์, ๒๕๐๗.

ประยงค์ อนันตวงษ์. กลอนและวิธีเขียนกลอน, พระนคร : รวมสาส์น, ๒๕๐๓.

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. "การลำดับความคิดในการไร้อาษา," วิทยสาร, ๑.๐ - ๒ (มกราคม, ๒๕๐๘).

_____. ภาษากวี. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๐๘.

ประสิทธิ์ สุนทรโรทก. "การสัมมนาอาจารย์ผู้สอนวิทยาลัยครูส่วนกลางและส่วนภูมิภาค,"
เกล็นิวส์. ๑๖(กรกฎาคม, ๒๕๐๗), หน้า ๖, ๑๔.

ปรีชา ขางขวัญเย็น. พื้นฐานการใช้ภาษา. พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๐๗.

พิชิต จงสถิตยวัชานา. "เสียงจากขอบท : วิเคราะห์เพลงลูกทุ่งไทย," สังคมนิเวศปริทัศน์,
 (กรกฎาคม, ๒๕๐๗), หน้า ๕๑ - ๗๖.

เพ็ญแข วัจนสุนทร. "การศึกษารายการมัจจุรมัจจุของกรมการให้พบ," บางแสน.
 (กันยายน, ๒๕๐๗), หน้า ๗๕ - ๘๐.

มังกร ฉัยชนะการา. รายงานการสัมมนาเรื่องการสอนวิชาภาษาไทยระดับอุดมศึกษา.
 พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๐๗.

โยธิน มหาบุษนา. รวมบทกวีและงานวิจารณ์วรรณคดีของกวีการเมือง. เชียงใหม่ :
 แนวร่วมนักศึกษาเชียงใหม่, ๒๕๐๗.

รัชณี ศรีไพรวรรณ. "เสนอแนะหลักและวิธีการสอนเรียงความ," เอกสารประกอบการบรรยาย
 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, ๕ หน้า.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พิมพ์ครั้งที่ ๘. พระนคร : โรงพิมพ์การ
 กาศนา, ๒๕๑๐.

รัญจวน อินทรกำแหง. วรรณกรรมวิจารณ์ตอนที่ ๑. พระนคร : กวางกมล, ๒๕๐๘.

รองรัตน์ อิศรภักดีและไต่ถอก กุสุมา ณ อรุณยา. วิธีสอนภาษาไทยตอน ๑. พระนคร :
 โรงพิมพ์กุสุมา, ๒๕๐๖.

วิทย์ กิระศรียานนท์. วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์, พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๐๘.

กึ่งนาวิกการ, กระทรวง. การกำหนดแบบเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ (๒๓ พฤษภาคม, ๒๕๑๘), หน้า ๑ - ๒.

..... คำสั่งเรื่องการกำหนดแบบเรียนสำหรับเลือกใช้ในระดับ
โรงเรียนมัธยมศึกษา, ปีการศึกษา ๒๕๑๗.

..... หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย ๒๕๑๘; พระนคร :
แผนกช่างพิมพ์โรงเรียนสารพัดช่าง, ๒๕๑๘.

..... หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ๒๕๐๓, พิมพ์ครั้งที่สิบเอ็ด,
พระนคร : กุรุสภา, ๒๕๑๗.

นิกขานีเทศก์, หน่วยงาน. กรมสามัญศึกษา, " ข้อเสนอแนะในการสอนคำประพันธ์,"
จุลสารภาษาไทย. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๐๖.

ศรีวินทรายุทธ (อัสนี พลจันทร์). กิลป่าแห่งกาพย์กลอน, พระนคร : เจริญวิทย์-
การพิมพ์, ๒๕๑๘.

สายทฤศ จำปาทอง. " ข้อคิดในการสอนภาษาไทย," คำบรรยายสัมมนาอาจารย์
วิชาภาษาไทย. พระนคร : กุรุสภา, ๒๕๑๗.

สีหธา นินิจภูวคธ. " คุณค่าของรอยกรอง," ปากไกลมับวรรณกรรมวิพากษ์, พระนคร:
สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยจัดพิมพ์, ๒๕๑๘.

..... และคณะ. ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. พระนคร : โรงพิมพ์
สวนทองถิ่นกรม การปกครอง, ๒๕๑๖.

..... และประทีป วาทิกทินกร, ร้อยกรอง, พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย-
รามคำแหง, ๒๕๑๖.

สุรชาติ สวัสดิ์ศรี. "แนวคิดนักเขียนวรรณกรรมไทย ๒๔๙๕ - ๒๕๔๔ ปัจจุบัน,"
วรรณกรรมไทยปัจจุบัน. เชียงใหม่ : วิทยาลัยการพิมพ์, ๒๕๑๖.

_____. "วรรณกรรมนอกโรงเรียน," บรรณศิลป์ฉบับเรียน. พระนคร :
 รุ่งเรืองรัตน์, ๒๕๑๗.

สุวิวงศ์ พงษ์ไพบูลย์. การเขียนเรียงความและการเขียนกลอน. สงขลา : จิงจิง-
 การพิมพ์, ๒๕๑๖.

_____. วรรณคดีและวรรณกรรมปัจจุบัน. พระนคร : อักษรวัฒนา, ๒๕๐๗.

สุรีย์ สีนุกูณะ. เอกสารประกอบการบรรยายเรื่องแนวการสอนการใช้ภาษาในการ
 ประชุมทำคู่มือครูวิชาภาษาไทยมัธยมศึกษาตอนต้น ของกนวยศึกษานิเทศก์
 กรมสามัญศึกษา, วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๑๘.

เสฐียรโกเศศ (พระยาอนุমানราชชน), การศึกษาวรรณคดีแห่งวรรณศิลป์ พระนคร :
 โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๑๔.

เสถียร จันทิมาธร. คนเขียนหนังสือ, พระนคร : ประพันธ์สาส์น, ๒๕๑๗.

_____. "วิวัฒนาการของร้อยกรองสมัยใหม่," วิวัฒนาการวรรณกรรมไทย,
 พระนคร : อักษรสยาม, ๒๕๑๗.

อักษรศาสตร์ คณะ. "บันทึกการอภิปรายเรื่องแบบการประพันธ์ไทยสมัยใหม่,"
อักษรศาสตร์พิจารณา, ฉบับที่ ๕ ปีที่ ๑ (ตุลาคมค.ม., ๒๕๑๖), หน้า ๕๐-๖๓.

อาจารย์วิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คำสอนวิชาภาษาไทย,
 พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๖.

ควยสร บิลินทางกูร. "แก้วเกล้าของกรวิก," วิวัฒนาการของวรรณกรรมไทย,
 พระนคร : อักษรสยาม, ๒๕๑๗.



ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรายนามกรรมการ อกร รวมสมัย

นักเขียนบท อกร รวมสมัยที่รายนามที่ต่อไปนี้ เป็นนักเขียนบท อกร รวมสมัยที่ผลงานมากพอที่จะนำมาวิจัยได้ ผู้วิจัยได้เสนอตัวอย่างผลงานของนักเขียนดังกล่าว อันจะช่วยประกอบการพิจารณาและตัดสินใจในการให้ความเชื่อถือของท่านต่อคุณสมบัติของนักเขียนบท อกร รวมสมัยขอได้โปรดคัดเลือกนักเขียนบท อกร รวมสมัยที่ท่านเห็นว่า เป็นนักเขียนบท อกร รวมสมัยที่ผลงานดีเกินเพียง ๕ ท่าน โดยใส่หมายเลขตามลำดับความเชื่อถือของท่านที่มีต่อนักเขียนบท อกร รวมสมัย

อันดับความเชื่อถือว่าเป็นนักเขียน
บท อกร รวมสมัย

รายนามนักเขียนบท อกร รวมสมัย

_____	ทวีปวร
_____	ทีปกร (จิตร ภูมิศักดิ์ ; กวีการเมือง)
_____	กุลทรัพย์ รุ่งฤดี
_____	เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์
_____	จินตนา ปิ่นเฉลียว
_____	ประยอม ชองทอง
_____	ประวีตร โปธิอาศน์(ทองกาว, พวงแสง)
_____	สุรศักดิ์ ศรีประพันธ์
_____	ชนิดา เฉลาฤทธิ (กรวิก)
_____	ไพบูลย์ วงษ์เทศ
_____	ขรรค์ชัย มุนปาน
_____	วิโรจน์ ศรีสุโร

อันศึบความเช็ดฉลือฉว่เป็นนักเขียน
บทรอยกรองรวมสมัย์

รายศอณักเขียนบทรอยกรองรวมสมัย์

_____	เส็ดรึยรพงษ์	วรรณปก
_____	สุชาศึ	สวัศคึศึร
_____	รวี	ค็อมพระจันทร
_____	เสกสรรรค	ประเส็ดรึรูกุด
_____	วีส่า	คัณฐัพ
_____	วึทยากร	เช็ดยงกุด
_____	จาง	แฉง

ตามกวมกึคเห็นชองทาน หลังจกททานอานบทรอยกรองรวมสมัย์แล้ว โปรค
แสดงกวมกึคเห็นชองทานศอการประพัณธรอยกรองรวมสมัย์ตามหวัชอศอไปนึ

๑. แฉวกวมกึค

ศูนยวิทยาทรพยากร
จุพาลงกรณัมหาวิทยาาลัย

๒. รูปแบบฉันทลักษณะ

๓. การใส่คำ



๔. ^๕ ^๖ ^๗ ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แต่.....วัยครุฑทองชีวิต

ทวีปวร

วัยครุฑทองชีวิต
 บรูสู่ทศบุคคองของ เพญ
 แม่เกิดยุคทมิฬดินนี้
 มีคมนอนธกาลผานมา
 จงเป็นอาทิตย์เมื่ออุทัย
 เพื่อความคิงามร วมกัน
 เขาร วมร วมพลังบัง เกิด
 สหประชาคมมาชานาน
 จงเป็นอาทิตย์เมื่ออุทัย
 พากเพียร เรียนรูโลกา
 แสงอรุณทูนนื่อง เรืองล้ำ
 มีคมนอนธกาลทานทุกข

เนองมิตรนอยนทเห็น
 เบ็รียบ เซนอรุณโชติโรจนท่า
 อนาคตคองมีเบื่องหนา
 สุริยาจักกลมสพพลัน
 เกรียงไกรในพลังสร้างสรรก
 แหงชนชาวชนคนงาน
 แจมเจิกภาพใส่ไพศาล
 หรือจะทานแสงทองส่องท่า
 พลังใหม่ เขมแข็งแแรงกล้า
 เปลี่ยนแปลงสู่อารยะยุค
 แแรงครุฑจักนำสันติสุข
 มือสองจักปลุกประกายพลัน

รวมบทกวีที่สรรแล้ว กวีประชาชน : เทพมิตรการพิมพ์, ๒๕๐๓ หน้า ๑๑๘.

จากมีคมาสว่าง

ทวีปวร

มีคมมบนแดนแมนเหมือน
 คือภาพฉายกันกันไว้
 บำเทิง เริงสู่ขปลุกกาม
 โลกก็ศรีศรีพรบฐ
 อเนกนางวางนอยกอยแตง
 "วัคถุแห่งใคร" ใหลาย

ไร เรือนอนาคตสดีไส
 สักคมีโตโตเชิญดู
 บุนมามมาหมคอดสุ
 จจรูจิตรง่างายาย
 ส้าแคงองคไลศเจ็ดฉาย
 แยกย่อยชอชายทวยทรพย

อวด อองก เอออร ออนแอน
 "ตัวนอกกฎหมาย" ราชันย์
 ชีพชุนกนไทยไยจะนี้ ?
 หนาคานพลาณพำจำเรียง
 ชีพชกทหมาย หายนะ
 ชุมมุกคุมมอยหนอยเทียว
 ชุมมุกคุมมมากหลากถวน
 ชักสนทนะทคอกโข
 สัจธรรมนำเทิดเทิดชีพ
 แสงสว่างจากสวรรค์พรธราย
 ไชวควาอนากทสคไส
 จิตร วมร วมพลังทั้งแนว
 เริ่มรปฏิวัติสลักแอก
 จากมืดมาสว่างทางไกล

โลกแลนเตนรำคำซับ
 นึกมัสซุหนอพอเพียง
 มากมามากตามเสียง
 ยด เบียงสัตว์สุกุกุเคียว
 สูดจะ เปลี่ยนแปรแลเหลียว
 ซับ เกี่ยวกรรมเกะเมะโมท์
 ประมวลเห็นอหนักอ๊กโข
 ไกลโลกีย์เลสเหตุอายุ
 รุงรียไฟโรจนโซคติยา
 เหมือนหมายมุ่งหมา - มาแล้ว
 ยุคใหม่ผองผองแนว
 เทือกแถวเสถียรสหัสสิจิตไท
 บำแบกัจจุบันันใจ
 ปฏิวัติเพื่อไท - อุดมการ

รวมบทกวีที่สรรแล้ว กวีประชาชน. หนา ๑๘๔ - ๑๘๕.

บทกวีนิพนธ์ของกวีการเมือง

จิตร ภูมิศักดิ์

เป็บชาวทุกรรารคว่า
 เห่งอกที่สู้กิน
 ชาวนั้นมีรส
 เบื่องหลังสิทุกัชน
 จากแรงมาเป็นรวง
 จากรวงเป็นเม็ดพร่าว

จงสู้จำเป็นอาจิด
 จึงก่อเกิดมาเป็นคน
 ไทรหนิมทุกัชน
 และขมขื่นจนเขี้ยวควา
 ระยะทางนั้นเหยียดยาว
 ลวนทุกัชยากลำบากเข็ญ

เหงอหยคสั๊กที่หยาค
 ปุกโปนั๊กเสนเอน
 นำเหงอที่เรือแดง
 สายเลื้อคกู่หงส์

ทุกหยค หยาคลวนยากเอน
 จึงแปรรงมา เป็นกิน
 และนำแรงอันหลังริน
 ที่สู่ชคกำซาบพัน

รวมบทกวีและงานวิจารณ์ศิลปวรรณคดีของกวีการเมือง : แนวร่วมนักศึกษ
 เชียงใหม่จัดพิมพ์, ๒๕๑๗, หน้า ๘.

กลอนเพลงฉ่อย

จิตร ภูมิศักดิ์

โอ... งงโหยย
 ฉอราษฏรบังหลวง ตักตวงมือเทิบ
 ฉวยไซ้เจิมเจิม ฉาวฉา
 กองสลากกินแมง เพื่อนักแกว่งตีนกวาด
 คุยมเสร์จเค็ดชขาด "ของซา"
 โอเงินรัฐโหวงวิบ ไปบุงบิงงายงาย
 ไปกินแมงกันสบาย จริงบา
 ยังสลากสองชุก เพื่อนกินรูดสองชั้น
 ปากมอมจนเป็นเขัน เหมือนปากกา
 อางราชการลับ เสวยฉิมเขินเซ็ค
 ไหคณหนูเล็กเล็ก ของป่า
 ไหเรอเน็ง เทาบุส มีมานเหตุคนใจ
 แหวนเพชร เม็คไหญ วาวตา
 เงินหมักรอยรอยลาน ราชการของลับ

จ่ายเพลินจริง เจียวพิข	* *
โถวคาพิขก	เอยนา
ไอเสื่อสิทอมยัค	เอาไปกกเสื่อสัค
เงินสวัสดิการ	เอาทา
โหลงยัคเอาไปยัค	ของทหารซัคซัค
สวัสดิการของรัฐ	เอยห.....
เป็นสรอยเพชรสิรมพู	มาเป็นสวัสดิกุ
โไอวาแสนสงสาร	ของเมียซา
ไม่ได้เห็นเลยสักบาท	เพื่อนทหารของชาติ
รักษาการหาญฮัก	อนิจจา
ทองเหนอยออนนออนค	รักษาศึกทรหด
ยังถูกเสื่อถูกใส่	อกฮา
โอินกหนอก	เป็นคนไข้อีหนู
เกียรติทหารของชาติ	ทหารกลา
กักคัสร์ก็จะตองท่า	ถูกประมาทของข้า
โอิรักษาเอกราช	เอยซา
มารักษาอี่เปอ	ยอมเป็นทาสนางบัวเรือ
โไอแวนแควนแดนไทย	ของป่า
โหลงมีทีเห่าผ่ามอ	วากวางโหดุนั้นจริงหรือ
โไอเจาคอกจจร	ให้รักษา
หอมหวลแต่ในมุง	คอรุง
โไอวาเงินสวัสดิการ	หุยฮา
ทหารเอยจะตองกิน	ปลาอุตั้น
ซา.....เอนาซา ฉา ซา.....	นำตา
	หนอยแมเอย

รำพึงรัก

กุลทรัพย์ รุ่งฤดี

แล เสี้ยวจันทร์ อันเด่น... เห็นหากขึ้น
 แดงยามคนยามหลับแม่กับฝัน
 หวานกะนิ้งรักก่อนละมุนกรัน
 จุมพิตอันวามหวานหวานหัวใจ
 ยิ่งแล เสี้ยวเคี้ยวจันทร์ฝั้นกลางฟ้า
 ก็มีแก่น้ำตาทุกหยดใส
 โอ้หนาวลึก... นึกยิ่งหนาวราวฤดูภัย
 เพราะอยู่ไกลบ้านเกิดเมืองมารดร
 เอาความกลามาขมหมจันทร เสี้ยว
 กรีกน้ำตาผา เรียวเคี้ยวเศราถอน
 แสงไฟสลัวรำบอรามยามจันทร์
 เสี้ยวสิงขรดับฟังกอตาเรา
 ลับไปเกิดเคี้ยวจันทร์ให้วันฉาน
 อายาวนานนักจันทร... ใจซาเศรา
 ขอเคี้ยวจันทร์ เปลี่ยนดวงดวงกลมเกล้า
 เปลี่ยนแสงเศราเพื่อให้... ต้นจากตรม

 จันทรเจ้า, พระนคร : กรุงเทพมหานคร ๒๕๐๖, หน้า ๗ - ๘

โลกหลับ.....แต่ใจตื่น

กุลทรพีย์ รุ่งฤดี

ระทึกระทึกกรึกกรึกกึกกาน	คึกคึกคึกคึกคึกคึกคึกคึก
ตะวันส่องแจ่มแสงเจกิง	
กิด...แม่โลกสรรพหลับเริง	หวงใจให้เพลิง
กรอนคุกรอนไฟรม	
รอนทุกรอนทเวษสุ่มสุ่ม	รอนเคียดยิ่งซุม
นรกีในโลกถาณน	
รุมรอนกามราคเริงสน	รอนรียากด
ยิ่งสุ่มชอนควยเพลิงกาฬ	
ตาตณถาตณกมลชาญ	ใจหลับหลงปาน
เวียนวายวักฎเพื่อจอมจม	
คันทหลับเฌ้เดินเป็นกล	เพียงเพื่อกิเลสผล
กรรมแตงแสวงหวังสังสาร	
จิงตันตาคามเหตุการณ	เพื่อสามบุรุษชาญ
ทองทองอวกาศอาจตะลิ่ง	
"จอกแกว" กือแกวณคี่ตริง	ตาโลกร่าพิง
ถาณันถาเทพนิยายลวง ?	
ระทึกระทึกกรึก"โสม" กือสรวง	หาญหักถินหวง
และเทพเจ้าอาจสาปสรร	

จันทร์เจ้า, หน้า ๓๕.

บนพรหมโบไผ่

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ไผ่ขอออเอี้ยกเบียดคอก
 คมดอกไล่เลี้ยวเร็วไผ่
 ออกแแตกแแตกออกคอกไผ่
 แพบใบไผ่นำล้าคล่อง
 กระเพมพลิวพลิวปลิวกว้าง
 เหววางวางปลอยลอยล่อง
 บนพบใบไผ่โยยง
 แสงทองส่องทาบฉาบมา
 ลิวเฉือนเลือนฉิวฉิวน้ำ
 ระบายใบไผ่ฉวา
 นกนอยจับจับดิบตา
 วายฟ้าพอนควางทางไป

หนาว

คมกราวเกลือกกลิ้งถึงไผ่
 มลื่นน้ำคางรางไร
 เหมือนใจเจ้าหญิงขึงเลื่อน

เขอคงหลงคอยคอยหาย
 เจ้าชายไม่เห็นเป็นเพื่อน
 สีแดงแสงแฉกแฉกเขื่อน
 เหมือนเหมือนเลื่อนลับจัมลง

แอกออกออกแอกแอกออก
 ไม้สอกพลอกขอพอสง
 นิยานำคางรางกง
 เศษงไบไม้ไปปลิว

คำหยาด : กรุงสยามการพิมพ์ , ๒๕๑๒, หน้า ๑๖๓ - ๑๖๔.

เพลงขลุ่ยผิว

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

วาวคุ้ยคุ้ยคุ้ยคนบนปลายไม้
 ฉวัดไกวกัณฑ์ไม้พันสิ้น
 พอลมหนาว ขลุ่ยก็โหมมาโรยริน
 ขอเสียงพิณไม้สี่ระวีรับ

แลงละหอยสรอยเสรา เริ่มเขาคำ
 กัณฑ์พันเสียงจำเรียงขับ
 ระบำนิ้วเนนระบาย กรายกระซิบ
 แลวทอดแฉ่วเพียงประทับ แฉ่มขยับนิ้ว

หมากกระไอละอองฟางจางจางกลิ่น
 หอมเนนกินคอกกัญญาณา เจอขลุ่ย
 ระบัตพรอยพวงไผ่สยายปลิว
 เพลงขลุ่ยปลิวพริ้วพรายในสายลม

โธหนอคำนั้นอนไทน
 สมทุมพุ่มไม้มาทม
 นิมิตถาวเรื้อนเพื่อนชม
 พรหมพักมุงฟ้าหมอนห่าง

กอกเอยคอกกอก
 คำหอมกล่อมห่อเหินห่าง
 คอกรักดาวเรืองรวงรวง
 พิภพกลิ้งจางกระแจะจันทร์

เกี่ยวเดือนอย่างเกี่ยวควีนอง
 นีวทองแตะนอยหนึ่งฝัน
 ตากระพริบเพียงดาวขวัญ
 ไกลกันก็จะไม่มารบกวน

จุมพิตเพียงขลุ่ยคอบฉิว
 แขนงิ้วแนบจับประจงหวน
 โหยแผ้วเพลงรักรัฐจวน
 อยาควนเค็ดสวาทหาคโย

ระโอยโอดสะอันออก กระอักเสียง
 ทนาวสำเนียงนัวปรา ประหวั้นไหว
 โอดะเหโหยหาทองหอไกร
 เอละธาชนใจเจาเนอทอง
 โธวาคักแลวหนอ จะทนาวอก
 เดือนก่ตักดาวตำนำคางทอง

กึ่งหันเงียบไผ่เหงาสงัดกลอง
 แดงกอยล่องมาเรงจบเพลงรัก

คำหยาก, หน้า ๑๘๕ - ๑๘๗.

คำฉรอง

จินตนา ปิ่นเฉลียว

"ถ้าจะมีสองมือไว้ถือสา
 อยาตายหากปากจะคอว่าถือถัด
 และถ้ามีหัวใจไวยายปิ่น
 จงมีศันไว้เพื่อจะกระทัมคน

นี่คือคำสอนทุกยุคสมัย
 ที่โลกใดก็เียวเชียวจนเป็นผล

เพราะมันก่อให้เกิดอารยชน
 สืบพันธุบนโลกที่ความดีแพ

เฮอ-พูดเขาเขากทาวาเสแสรง

กบพูดแรงรายนักใจมักแหบ

โลกตะเพ็ดใส่หนาวา "ซีแย"

สังกมแะเสียงหยัน "หรือมันดี" ?

"ถ้าแข็งแรง เอ็งชนะ" โลกทวาด

"และพิณาศ - ถาลม" สังกมขย

เป็นเสียงกองกรอกหอยทุกที่

เพราะยังงคนจึงกลดงกันยงงน

โลกและสังคมสอน "อย่าอ่อนเขลา"
 แต่เราโง่งนักจึงมักหวั่น
 ทอทุกพิษนาทออาชรรรม
 อ่อนตอสันดานเล่ห์กะ เทคน

แต่นั้นแหละอยู่กับเขาถาเงาเงา
 คงทุกข์โง่งถึงทวิคปไน
 เดาละ — จะเขอข่ายอมจำนน
 แดณอนปรนสองขอ นะ — ขอรอง

คิดดาใหม่ขอไว้อีสาก
 ขออย่าใหม่ปากไวกคคลอง
 และดาให้ใจทยานพลาณลำพอง
 เดาละ — อยาตอองมีต้นเป็นสามกน

วลีเลือก : สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น. ๒๕๑๘ หน้า ๑๓ - ๑๘.

ชายตัว

จินตนา ปิ่นเฉลียว

"หนูชายตัวขี้ขี้ปนเพราะจนคะ
 พอดีเมนะตายแต่ครึ่งหนยัง เต็ก
 ตอง เลียงปากเลียงทอง เลียงนอง เล็ก
 หนูจึง เกกฉิมภวชายตัวกิน"

ก็ดูหญิงตัวคนเก็บขี้เป็ดขี้วัวเป็นมา
โรปัญญาอาภัพโรทรพัสสิน

ความจำเป็นเนนมาปสาขมตทิน
จึงถูกหมิ่นถูกคาวาโรยาง
ช่าง เกอะคะวียสาวมีคาวแล้ว
ปลอญตามแนววิพัวเป็นตัวอย่าง
ทนายตัวชั่วเหลือเพื่อสทงค
แต่หนากยังบางกว่าบางคน

เขาเป็นภามีปัญญาอาอำนาจ
ยังบังอาจขายตัวอย่างชั่วฉล
ขายให้แกอามิสคิสิณน
เพื่อประโยชน์โลกนผลชของตนเอง

เขาเป็นใครคุณกรูญูหมวด
เสียงคนสวดวาโงกกันโฉงเฉง
ถึงหนุเป็นโสภณหล่อเกรง
เขายัง เกงเกินเล่ห์โสภณ

คุณกัศเตจิบและปรับนุ
เขอะ ทัณแทนเป็นเรณออร
คุณปลอญเขาดอญายไคหลายมี
กิดิให้ที ไกรชั่วร้าย คณระชออย?

ถึง...เทวาลัย

ประยอม ของทอง

กะคิงคังวัง เวงคัง เพลงซบ
 ทุกคนที่ไคสขัย กอนหัดบิโหด
 สะทอนจิตนิมิต เหมือนเสียงเพื่อนใจ
 มาถึกตามตามใจ ถึงความทุกข์

มิ่งมิตร เอย
 อยาตามเดี่ยวว่าอยู่นิมหริ อสุข
 เมื่อทุกอย่างหนักเบาของ เขากลือก
 เหมือนมาซุกกีพีไฟปนอยุณเคียว

ยามเจ็บไข้ ไทนจะมีเพื่อนชีวิต
 ยามพลาคณิกไทนจะไคใครแล เหลียว
 ทุกวันนี้ยากเช็ดตัวเป็นเกลียว
 หง เปล่าเปลี่ยวไรมิตรกุ๊กกิดกลอน

ถึงทนจะมีทางนงอย
 ไทนจะสุขขง โภชานลานอักษร
 ถึงวิมโชนเป็นน่านเมืองมารกร
 ไทอวารณหริจะเทาเจ้าพระยา

ทั่วโลกนี้จะหาไคที่ไทนมาง
 จะสุขขอย่าง เทวาลัยอย่าไผหา
 วันที่ตัดใจจากจำพรากมา
 เหมือนนรีว่าจะยับแยกแหกยามนั้น

กะดิ่งก้องวัง เวงก้อง เพลงขับ
 ทุกคืนนี้ไต่สดับแมลงหลับฝัน
 ก็สะอื้นฝันระงับ เฝ้าน้ำวัน
 ใจยังรักพี่ไม้มักจะกลับคืน

สุกสงวน, กรุงสยามการพิมพ์ ๒๕๑๓, หน้า ๕๖ - ๕๗.

หนังสือ ดอกไม้ สายน้ำ ความรัก

ประยอย ของทอง

หนังสือดอกไม้เป็นมีค่า
 ชึ่งจักอาจหลอนเราทั้ง เขาคำ
 หนังสือพิมพ์เพลง เพลงดำเนิน
 เป็นฝันว่าเห็นพร่างส่องกลางใจ

ดอกไม้สวย รวยสีกลิ่นหอม
 ยอมจักยอมจิตรระทอให้สคดี
 เมอไม้สิ้นกลิ่นสีดงที่ไร
 จะยอมไค้แก่เรา ระกำทรม
 สายน้ำ เหนือเมอมาทานาน้ำ
 คุ้มฉ่ำพิศนคลายชื่นชม
 แทนน้ำวางกลางทะเลแห่งคลื่นลม
 รักจะชมมักจะชำระ กำทร วง

แ่กความรัก
 ไ้ประจักษ์แจ้งใจสร้ใหญ่หลวง
 เป็นหนังสือดอกไม้สายนำปวง
 มาหลอมรวรร่องริ้วเป็นทิวเคียว

สุกสงวน, หน้า ๒๑๐ - ๒๑๑.

กัศ

ประวิตร โปธิอาณัน

ป่าคอนกรีตที่คขวางรอนทง เลห์
 ความเสเพลพรอมอยู่กู่เมืองหลวง
 ความเลวร้ายรายรุมในหลุมหลวง
 มันรับช่วง เช่นนี้หลายปีมา
 ถ้าใครถาม...ความคี่อยู่ที่ไหน
 จะตอบไป...ป่วยการชมชานหา
 อาจเห็นเงาเลากลางบางเวลา
 ความชั่วร้ายคี่เคนเป็นภาพบัง
 กับความจริงสิ่งทีมีคี่คี่
 แสงหาแห่งไหนไม่สมหวัง
 ความหลอกหลวงจวงจวบทาบความซัง
 โลกกำลังเหลวหลดลงทุกที

หัวใจเทียบเปรียบมาเหมือนผาขาว
 ก็คลั่งกาวกับแกนแสนศักดิ์
 มั่นยืนค้ำค้ำหวังอยู่ทั้งปี
 แลวคนดีคนเดิมก็เริ่มทราม
 มาเห็นโลกโศรกมากไม่อยากเห็น
 สังคมเป็นปีศาจประกาศหยาบ
 คนกับหมาด่าจะต่างก็ทางนาม
 แต่อย่าถามถึงคารากีขาว
 หมากัดหมาหน้าถนนทุกคนเห็น
 หมากัดคนเขาประเค้นไม่เป็นสาว
 คนก็คัทหมาหน้าชั้นกันเกรี้ยวกราว
 แต่อดดาวชั่วชั้...คนก็คัทคน

อารมณ์, มงคลการพิมพ์, ๒๕๖๕ หน้า ๓๖ - ๓๗.

ระหว่างมนุษย์กับความดี

ประวิตร โภธิศาสน์

มีสมอง, สองมือ จิตมนุษย์
 ประเสริฐสุดสารพัดเห็นสัตว์นอง
 โลกนี้พร้อมยอมให้ใครครอบครอง
 ใจแสงส่องสาดมาจากฟ้าคราม

เกิ๑ค๑มา๑มี๑วิ๑ต๑อิ๑สร๑ะ

แ๑ก๑ค๑ว๑ร๑ล๑ะ๑ร๑อ๑ย๑มา๑ป๑ที่๑ห๑ยาม๑ห๑ยาม

ข๑จ๑ค๑ษ๑ว๑ท๑ว๑ไป๑ไม๑ห๑ล๑ง๑ต๑าม

บ๑ก๑อ๑ก๑ว๑า๑ม๑ส๑ม๑ค๑ว๑ร๑จ๑ะ๑ค๑ว๑น๑ท๑ำ

ค๑ด๑ค๑ว๑า๑ม๑ค๑ิ๑ม๑ค๑า๑น๑า๑ท๑น๑เท๑ค

ก๑ว๑ร๑ใ๑ห๑เก๑ก๑อ๑ท๑ว๑ท๑ว๑เซ๑า๑ค๑ำ

ห๑า๑ก๑ป๑ร๑ะ๑พ๑ฤ๑ต๑ิ๑ย๑ค๑เ๑น๑เ๑น๑ป๑ร๑ะ๑จ๑ำ

ย๑อ๑ม๑จ๑ะ๑น๑ำ๑น๑อ๑ม๑ส๑ุ๑ช๑ท๑ุก๑น๑า๑ที่

ท๑ำ๑จ๑ิ๑ใ๑ห๑ใ๑พิ๑สุ๑ท๑ธ๑ค๑ุ๑จ๑น๑ำ๑ค๑าง

ช๑ร๑ร๑ม๑ก๑อ๑ท๑าง๑ส๑ำ๑ย๑ท๑อง๑ส๑อง๑ร๑า๑ศ๑รี

ผ๑ล๑แ๑ง๑ม๑ู๑ณ๑ท๑น๑ใ๑จ๑ไป๑น๑า๑น๑ปี

ท๑ุก๑อ๑ย๑าง๑น๑ั๑ม๑ว๑า๑ก๑อ๑ค๑า๑ค๑น

ม๑ัน๑อ๑า๑จ๑ย๑าก๑ห๑า๑ก๑ใ๑จ๑ไม๑ย๑ั้ง๑ย๑ั้ง

แ๑ก๑ม๑ห๑วัง๑ว๑น๑ท๑น๑า๑ถ๑า๑เ๑ี๑ก๑ฝ๑น

เม๑ื่อ๑ค๑ค๑ไม๑ไ๑ค๑ส๑ม๑อ๑าร๑ม๑ณ๑ต๑น

จ๑ะ๑อ๑ั๑ม๑จ๑น๑ค๑ค๑ใ๑จ๑อ๑ย๑าง๑ไร๑ก๑ัน

มี๑ส๑ม๑อง๑ส๑อง๑มี๑อ๑ช๑อ๑ม๑น๑ุ๑ษ๑ย๑

ไม๑แ๑ก๑ว๑ร๑ห๑ย๑ค๑ท๑ุก๑ย๑ำ๑ม๑แ๑ก๑ค๑ว๑า๑ม๑ณ๑

จ๑ิ๑พ๑ค๑น๑ค๑ิ๑ม๑ค๑า๑น๑า๑ฎ๑ก๑ท๑น

ย๑าว๑จ๑า๑ก๑ัน๑จ๑น๑น๑ิ๑ร๑ั๑น๑ค๑ร๑ไ๑ว๑น๑ต๑าย

บทเพลง เหนือทุ่งนา

สุรศักดิ์ ตรีประทีป

ราชพฤกษ์พลูโบ เมื่อใกล้ค่ำ
 เกิดยแกลด่ำสุดท้ายจากชายเขา
 สายลมพรอกออกฟามาแนวเบา
 สันริ้วเงาเสาดางที่กลางลาน

หว่างขอบนาชายหนองคลองน้ำใส
 กลาสีใบบรรเลงเพลงแนวหวาน
 กิ่งหันลมหมุนระหัดพักสายพาน
 ส่องนำผานพลูมาเจ็งนานอง

โสนนอยลอบชอกกลอดมรอน
 โบกโบออนอำลาภัยห่างมอง
 ใต้ยั้งระฆังกังวานเลียผานคลอง
 กลอมึงหนองทุ่งนายนามสาธิต

เรากวเทาเปล่าเปลือยอย่างเหน้อยหน่าย
 สายตาบายทายบานลานไถ้น
 รอยยิ้มจางลางเลือนเหมือนตะวัน
 เมื่อหลังผ่นคว่างไกลถึงไร่นา

และกัณลมโถมร่างอย่างเงียบเหงา
 หัวใจเรารองไห้กับใบกลา
 กอยวันเกี่ยวลงแซกแดกนำตา
 เก็บฟางขาวไรคามากนฟาง

ราชพฤกษ์พลิวใบเมือไถลคำ
 เกลียกแกค้ำสูทนายนายทาบฉาง
 กลาสีใบเหมือนนบร เรง เพลงกรวญคราง
 กลอมเรื่อนรางเหลาทาสกอนซาจิตใจ

อารมณ์, หน้า ๑๖ - ๑๗

ความเป็นผู้ใหญ่

สุรศักดิ์ ตรีประพัทธ์

ชอดอกไม้สีแดงแห่งความรัก
 เกียรติศักดิ์สูง โพนมนุ่นชาว
 บทกวีที่กลอมกลางออมดาว
 และกลิ่นดาวความใคร่ในสังคม

เด็กหนุ่มกับอุดมการณ์อันพลานพรา
 หมายค้ำค้ำวันคืนเกษมชื่นชม
 จุมพิตกับดอกไม้ในอารมณ์
 และทกลมระหว่างรายทางเดิน

อสิเรกกับรสอดและอิม
 หรือรอยยิ้มฉาบด้วยความช่วยเหลือ
 แวคนะหรือพ่าย, ฉายยับเป็น
 รอเชื้อเชิญเขาไว้อยู่ในที่

ขอดอกไม้ในนามแห่งความรัก
 ไก่บริกกี่สูงส่งทรงศักดิ์ศรี
 รั้วอาหารอเนกชนิดทุกวี
 ความเริ่ดทอแสงแห่งบาปตรา
 ไก่หนุ่มกับอุ้มการจากบ้านนอก
 กลางเมฆหมอกดอกไม้ซิงไห่ดง
 และวจีวาจาหยาดน้ำตา
 รอเวลาเลือกทางอย่างกริ่งใจ
 พุ่งไปและต่อไปอีกไกลมาก
 อยู่ที่ปากเหวนั้น - ความฝันใฝ่
 เมื่องีทาง, เทกกวางต่อไป
 และเหยียบไวน้ำหนักหลักลับ

คีติ, อักษรสัมพันธ์, ๒๕๖๖ ไม่ระบุหน้า

คีติ คำ สีขาว ดอกไม้ มายา

จินดา เทวาทณี

ซึ่งอาจมองเห็นได้ในสีขาว
 ดอกไม้หรือดวงดาวที่เราเห็น
 ทะเลหลังหรือลำธารไหลธารเย็น
 สาคกระ เป็นทองสายฝนบนคินัน

เธอมองเห็นสิ่งใดบ้างไหมหนอ
 นำทางตลอดคืนแก่ชายแหวง
 ความสงบแจ้งวางของกลางคืน
 วิวส่อนแฉอายในแหวงตา

เธอมองเห็นสิ่งใดในตาสาว
 ทางสีขาวของดอกไม้โรยเคียงสา
 ความลึกดำของทะเลบางเวลา
 สีคำแห่งปรารถนาในอารมณ์

เธอเคยหอมดอกไม้บ้างไหมหนอ
 ก่อนละออกสืบงานแผ่นดินสม
 หอมละหอยจนระโหยจะโรยลม
 รักก็หม เบื่อทั้งใดตั้งใจ

ภาพภายในนามของความรัก
 แกรงจักอาหารและอนไหว
 แปรจากความนำเย็นเป็นเปลวไฟ
 เรียงอยู่ในสำนักอย่างลึกดำ
 เมื่อดูสาวเหล่านั้นมีมิมค
 มิคสนิทเหมือนทะเลเวลาค่ำ
 สะเทือนตามอารมณ์ที่เป็นสีคำ
 ควดยรอยซ้ำของดอกไม้ในแหวงตา

ป่า น้ำค้าง สีสำ ความลับ

ชนิดา เกษากุหลาบ

สัมผัสถึง เปลวไฟในความว่าง
ในน้ำค้าง เย็นเย็นกันเกือบดับ
อาดรรชนีแห่งสีคำความเร็นลับ
เหตุผลกับความไม่หาซึ่งทาทาย

อาจเป็นยี่มยี่นตีของปีศาจ
เสียงทวาทคูกุกคาม ความแพพหาย
ครารอขมาขวัญโศกความโหดร้าย
ความเจ็บปวด อัยอ้าย ในความจำ

อาจเป็นความเห็นหนาวในราวป่า
เมื่อพวยวาร์อยเทาขาวดำ
และออมแทนความมึนคิมเพียงสีคำ
ในวงคืนแห่งคำรำอวยพร

หรืออยู่กับความฝันอันฉาบฉวย
และอวยควยความสุขพิรุณชอน
มันเขายวนเทากับพิรุณชอน
จุดไฟความฮาวรณ์ โรจน์ รอนเรา

ความตองการ ความตองการอันเร็นลับ
ในคืนมืดเกือบดับความเหงา
เมื่ออารมณ์เตลิดไปในรอยเทา
สัมผัสความว่างเปล่า มายา



ป่าในสัญชาติถูกอันเร็นลับ
ความเฝ้ากับรอยเท้าในราวป่า
ซึ่งอาจเลื่อน เลื่อนลับกับเวลา
แต่จะ เป็นรอยตราเต็มสำนัก

รอยกรอง "กรวิก", มงคลการพิมพ์, ๒๕๑๓ ไมระบุหนา

เหมือนจะเป็นโคลก

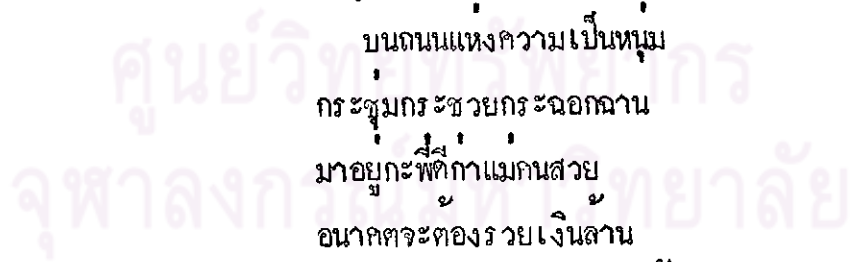
ไพญลย์ วงษ์เทศ

ความรัก

ความรักมิใช่ดอกไม้
บางหน — เป็นไฟที่โชนกล้า
บูโธ, ขึ้นคนเป็นมะลิซ้อน
แตกใบอ่อนกลายเป็นของกัญธา

ชาวคีจากภูมรินทร์

บนถนนแห่งความเป็นหนุ่ม
กระตุ่มกระช่วยกระฉอกถ่าน
มาอยู่กะพิศกาแมคนสวย
อนาคตจะตองรวยเงินล้าน
รักกับพี่บรองว่ามันเหมือนแห้ว
นอนเสื่อผืนเดียวกันแล้วผลิตุกหลาน
ไซโยชัยยะชัยชนะ เบิกบาน
ส้าราญเริงราสองเราสองคน



นัยว่าเป็นความโหม่นส

เห็นหน้า เมื่อไรหัวใจวายหวิว
 ไม่เห็นหน้าพี่สาวสวยชาวคม
 เห็นหน้า เจียนกระอักออกมาเป็นโลหิต
 ไม่เห็นหน้าก็หูกหวักเป็นลม

กำซาบ

ชีวิตนี้ทุกข์โหด
 ยังจะกลาทรยศอีกหรือ
 จะฆ่าให้ตายด้วยน้ำมือ
 คนเขาจะถือว่าทรูณ
 ไม่มีคำถามแต่ต้องการคำตอบ
 วิชาพิจะปลดปล่อยลูกกระสุน
 รักจริงไม่ต้องอันนิมิต
 จะเอาอย่างไรบอกมา
 จะอยู่ทนหรือจะมาหนี
 รักแท้คงมีความกล้า
 ถามาไม่ได้ไม่ต้องมา
 จะป็นร้วไปหายามวิกาล

คำประกาศของคนรุ่นใหม่

ไพบูลย์ วงษ์เทศ

ฉันไม่ใช่ นายทุนบุญฤทธิ์
 ฉันไม่ใช่ โสภณนิเวศน์นะ — คุณพี่
 เพียงมิตรรักนักเพลงนักเลงก็
 ร่ายกวีกราดเกรี้ยว, เกรี้ยวกราว
 วางดาบคาบทีลา — หัวคิ
 แสงหาอริยสัจจอกเน้อสาว
 บัดฉะนี้ตีคาบคาบปืนยาว
 จะโหดจะหาเวทของการ
 กราบเรียน — ทานบุญปกครองประเทศ
 ทรรราช — ทร เรกและทรราน
 พุคกันธรรมคาอยาพาล
 บัญหาบ้านเมืองนั้นเป็นฉันใด
 ยุงยุงตุงนึ่งตึงเค
 หัวหนาไร เสน่ห์ — จริงไหม ?
 ถ้าวา เป็นของว่างระหวางวัย
 ถาของแหวงระหวางไฟระกะไลชก
 รัวรายอยู่ในความทุกข์ยาก
 สามหัวโชนชีกลากสปรก
 มากควยควมคี่ป็นขี้ก
 หมูปากกลาทวรก — บัดนี้

ธรรมะกับคนป่า

ธรรมะกับคนป่า

ถ้าองค์พระประธานท่านศรีสไค
จะเอ๋ยความหัวใจกุให้หมด
แล้วจักถามสัตว์ไหนหัวใจค
จะขอจกจำสิ้นถึงวัฏฏญาณ

ภายในโบสถ์สักปรกและร กเหลือ
เหมือนไร เออพนวงวัฏสงสาร
พระประธานกคือองค์พระประธาน
เพียงแต่ท่านยังไขมิไคเลย

ดูเห็นตัวชัวสารพัด
มาบังชัคสมารับ... พานจึงเฉย
กระคานภพสามแผนเชิงูแห่งนงอย
กูจักเขยให้เห็นกูเป็นไคร

มือควันเทียนป่าสาสัหาเดม
เสกต่าง เข้มทิมโลกราวโบกไหว
แดนกลางคนทีลจนสิ้นไป
บาปมากไหม ทือ, พระองคญทรงธรรม

คนป่ามันพูคสะกิด เกานิดหนอย
กงจะนอยพระทัยนัก... พระพักตร์คว่า
ก่อนเข้มเสกคณานับกลับมาคว่า
กูก็นำคำเป็นก้านล

"ธรรมทั้งหลายทั้งปวงแห่งทรงภพ
 เมื่อเจเนจจนจงประพุกคือยายีคมัน"
 ศาสคาโคเนนทรัสเชนกัน
 ญุฬากอญุฬาควยปริคา

นิตราศกลอนลูกทุ่ง, โรงพิมพ์พิมพ์เนต, ๒๕๑๗ หน้า ๘๘-๘๘

ทางเกวียน

ชรรัชชัย นุณปาน

เกวียนต่อเกวียนพบกับประจันหน้า
 เกวียนขี่ขามันทุเรศเกวียนเศรฐรัฐ
 ยิงแม่ปราชายสายตาเหยียบคกาลี
 ไอคันทพายรัก...จะหักเกวียน
 เสือกไสควายหมายพิงเสียดึงกู
 เป็นเครื่องรุกรักแท้งแปรเปลี่ยน
 สังขารคลั่งฝันโค่นตนตะเคียน
 กอยกลืนรูปควันเทียนจะเวียนเขื่อน

อะฮา เกวียนเศรฐรัฐหลบลิหลัก
 ประจัญอึกประเดี้ยวใจ...ไม่เขยื้อน
 กงไม่ใครก็ใครโคสเถื่อน
 เลือดควายเปื้อนเลือดคนรวมปนเป
 เกวียนขี่ซากนถอยนั่งคลอยหลัง
 ใจมันคลั่งเพราะมันไม่ทันเห

ถึงหลาขางทางหนฐานคนเก
 แคนเสนหสาวหนงมนขงตาย

ควายไคทางสาวนงกหลังไห
 กิดถึงเนอความหทัยกใจหาย
 แถกเนอสาวสกกทง เพียงหนงชาย

ส่ายสวาทซาคส่ายแถมววยตาม

สาวเจาหันทากลัม เกวียนลัมไคอง
 สัมพันไยง เชอมนกันวามขวัญหวม
 แสงแถกสีหมากสุกทอครูกยาม
 เห็นคนทรามยกมือชวยปายนำทา

นินาสกลอนลูกทุ่ง, หน้า ๕๔ - ๕๕

สมองพะะ

ศรีสุโร, วิโรจน์

สมองลนคากคกคากคกคอง
 สมองปราชอูมานำลาย
 สมองนอขวางเลหลัง
 เหมาะกับประเทกคอยพัฒนา
 สมองนั้นจะไปในิพาน
 เดยหลงสนุกกับอุปโลก
 สมองไพรพำนำทาไหล
 ภาษาอารียุกวิโยค

สมอง เถอนกมชาย
 ทอรองไคหลายราคา
 ชายยังกะ เหน่าเททา
 ควรรีบชื้อหาใส่กะโหลก
 แถอุปาทานยังของโลกย์
 อนิจจาโลกย์หนอโลกย์
 ประชาไทยถูกสับโศก
 เล่นเพลงโศกตลอดศก

บางวันประชุมสมองเฟื่อง
 อภิปรายนำสายทก
 กะฎุมพิกมสมอง
 สัพพัญญูแจ่ง
 ลวนสมองระทับชาติ
 สมองปญญาชนละลาย
 สมองเทวดานักเชิงลิ
 รัปทานไมเลือกแม้อาจม
 สมองมณะบนสุดแก
 ชีไสแทนไวกอน

แกปญหาเรื่องเพื่อพ
 หมกหลายยกนำลายแหง
 หังจองทองและกำแหง
 กินตำแหงมากมาย
 ไครมีอำนาจก็พักไค
 ลงเมาหายตามสังค
 เหนอเมฆทุกทีไม่เคยลม
 สังคมเหม็นและพะพอน
 จับแฉกะโหลกควักกอน
 แลวสังสมองกลไซแทนคนเอย

สังคมศาสดกรปริทัศน์ ฉบับที่ ๑ ปีที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๑๕, หน้า ๗๑

กากอิฐปูนศรีโโยธยา

วิโรจน์ ศรีสุโร

ทรวันลตศักราชล่าง
 เฟ่งคัมแรงเสียวจันทร์
 สังเวทปฐนียบรร
 ฝากอมทพิเพยทา
 หังทราคนกมิตไว
 แววสะอึกจากอดีตกาล
 ฆานวัฏฏอันทรชาน
 กุ๊กิทธิประวัตติแก็ก

แรงฝัน
 พรากพ่า
 พญูร
 ยิวสันคินสยมา
 กัลปาวสาน
 ลับลิ
 กัลปกัปี
 กองไววันันทรกาลา

สังเวชวิญญานพอไว้
ปรุงรังษัปลูกเลือดไท
ทิ้งมโง่หลับไหล
ฟังกากอิฐปูนเมืองร้าง

เคื้อนุใจ
สืบสุราง
จิ้งก้าน
รำไรวางหลัง ฯ

เยี่ยงมูทาภูตินี้
ทิ้งกระดูกเกล็ดอ่อนกระจาย
หุดงไหลไปวางวาย
คั่งทึพยชรอมฟ้าพื้น

แตกสลาย
ฝากพื้น
กับอดีต
ชั้นน้ำชโลมผ่น ฯ

ฐำโรแคะผีตากผ้า
ซ้ำซากกัปกัฏปกาล
กรุงเงาเราแรงผ่น
คาน้ำไอธรรม์
ซากสญฺพแห่งความหวัง
เฉยเฉยตอมีจจุบันกาล
นุกรอนควยรอนหนาว
กรำฝนแคะทุกวินา
ความธรม์ในกรรดู๊ก
ครวญครำฝากผ่นทราย
กระดูกนุกรูเรื่องหลอน
คั้งคักคว่ำปรุรพกาล
อนุสสุรณแแต่ปางหลัง
วิบัติสิ้นตามกฎไตร
รอนเรมกราวซากอดีต
นุสรสมำเรอลำนำ
รอรูปสมบัตินี้สลาย
กากอิฐปูนหรือโยชยา

ตามฟ่ายุชยาโพลเพดู
สังเวชพุทธสถานปฐนียู ฯ
เพ็งคัมพราภูกันวันลับลี
ฉิมฉิมสรรพสิ่งอันตรธาน ฯ
ตาวังคสงบักัลปาวสาน
สุสานุสมบัติพสุธา ฯ
แตกกราวเอนจอนาธา
ที่รอยออยยิมทำลายุ ฯ
ตามดึกนำตาสัศวทังหลาย
สาธยายอดีตทรมาน ฯ
สะท้อนวันคืนอันหอมหวาน
ฝากวานุเดาหลานเหลนไท ฯ
อนิจจังสิ่งเหลวไหล
ลักมณหลักพระสัทธรรมุ ฯ
วางพวงหรีดใจไวลี้กลำ
รำเรื่องสังเวชเวทนา ฯ
แ่ทุกกระจายกอนเกล็ดอ่อนหลา
มีคากวาชากกระดูกเราเอย

ศูนย์วิจัยพระพุทธศาสนา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปาชา

พระมหาเสฐียนพงษ์ ปุณณวณโณ

โอสังเวทวงใจ
 มหาชาติตามัน
 เจริญน่ายพล "อวิธชา"
 "คัมภทา" อรทัย
 กุจิงจอกหุ้ม "โลโก"
 "วินยา" สะบั้งสะบักกัจจริต
 "โมโห" กอทองแดง
 ไอ้อปีศาจนานา
 สลัวไฟจิตกาธาร
 ทิงเดารูดีไวกลางคืน
 ยมศูตกรอุง
 จักรวาลนสะทานสะทอน
 อารวณเฑาะย์ในกวมดี
 มากแต่อาธรรมจัญไร
 เออวะมณูชนประหลาด
 มือเขียนกฎเกณฑ์ศีลธรรม
 มือถือสากรปากถือศีล
 เปิดป้ายตั้งรานกา

กลายเป็นปาชาอาถรรพณ์
 จุมนุแปรตักกลับประลัย
 กับคุณหญิง "นินทา" เปิดฟลอร์ให้
 สายตะโปกหนอไซเตนทวิ
 ในยุคสากลโลกยุคฮิต
 พิตเตนแห่งโก กับ "โกธธา"
 กระทบกระแยงซาซาชา
 เฮฮาครึกกรันถลมพณดิน
 เฒ่าใหม่วิญญูณความดีสิ้น
 คาวกลืนโลกัยนวันคร
 กองภวังควสังหรั
 ธรรมถอนสะอนตันตันใจ
 แล้งแล้งแต่นจะหาไหน
 ใจไม่วัธวาสาริยา
 สร้างควธาตุอะไรท่า ๆ
 ฝ่าตนเหยียบย่ำอยู่ต่ำคา
 ใจมุดอยู่ที่ตอตันหมา
 โฆษณาขายสวรรค์นพพานเอย

กรุงเทพฯ สิบสอง (ร้อย) ปีข้างหน้า

พระมหาเสฐียรพงษ์ ปุณณวณโณ

กรุงเทพฯ สิบสองร้อยปีข้างหน้า	หมาจะมีฤทธิ์ เดิมพันค
เห็นท่าไปหาเทวัญ	ชีวิตหัวกนแมนนี่มีกิงชา
ชาวพาราจะอมสาก	ปากมากไม่โตเหมือนใบบา
สุวานั่งแท่นมัญญา	กินซีหมาแทนชาวปลามัน
วัดจะกลายเป็นป่าช้า	ว่าเหวอาเพทอาถรรพ์
ผีปอบผีป่ามาฆ่าฟัน	มิ่งขวัญศาสนาพเนจร
หลวงรู้กับหลวงเถน	สาครโคลนใส่กันเล่นดื่มกำสอน
ระฆังหึ่งแห่งคอน	เขาเย็นเป็นเสียงหอนอึงอด
พระปฏิมาจะรำไท	ชลเนตรวินโหลเป็นเลือดคน
เกะกะโบสถ์วิหารจน	หลวงที่จะชนลงทิ้งน้ำ
ไรสถานที่สุดึก	โบสถ์จะปิดปดอยเป็นถ้ำ
กระสือเริงระบ่าวว่า	เหยียบย่ำกัมภีร์อเนจนาถ
แดงมธุระยแฉวอุชยา	อายพามันกลางผลาญพิณาศ
ฝั่งซากกลางปูนทรายเกลื่อนกลาด	กลับชาติศรีวิไลเป็นไทยแดนค
มีเนรรมอญแค้น	กีดสัจย์อัครคคเหือแสน
โงง กาม กิน หัวกินแดน	แมนแมนสัตว์ป่าณาเสียใจ
ยฆาดจะมีนเมาเหล้า	สุเจ้าประ เคนหมูเห็ดเป็ดไก่
สอนให้ครุฑขึ้นโลกันตร์บรรลัย	ตายไปคู่ไม้คณกรกแด

ชวนอ

พระมหาเสฐียรพงษ์ ปุณณวณโธ

โอหังคังกางก
 คำไคในสำนัก
 สกปรกก็กษะ
 กระตางคังหินเขาวาณิน
 ปาฏิหาริย์ชวนอทอง
 มาอ่านาจะเกียกตะกาย
 "กูจะไปโลกทิพย์
 ขมนางพำร้าง เคงคัง
 นิ่งแพนอัมรินทร์
 ไครจองทองอวคคิ
 แยกอ่านาจมหาศาล
 ทรานหกพาดลมทลาย
 มันฝันอมตะ
 โศครแมเลยอยู่
 ลมแฉวหรือเมอกรัง กอน
 คินุกุทระรากเคินตะแคง
 นุงกาง เกงหูก
 ก่าพิคแต่เคิมมา
 รอยหิคคิมือยัง ไม่หาย
 นิ่งวอหาพำคิน
 วอทองของตักคสิท
 หากะโหลกชะโงกกุเงากาย

ยางหัวไมตกไมรูสึก
 คือกหลุมขิลกจมพินคิน
 อนารยะสมัยหิน
 ฝ้างจจธรรมลันกลางคินทราย
 จองทองลิมเงาตัวหัวตาย
 หมายลองกลางหวากวคิงส์
 ลับลิมสร วงสวรรค์คินหนึ่ง
 ทังยายแรงทังไว้ในโลกนี้
 ไลเทวดาลงคินมากินชี
 ส่งมันลงอเวจีวอควาย
 โกงกินทังโคตร วงศ์วานานใหญ่
 เหยียบโลกอยู่ใตองคินกู
 ธิชะอายหัวหิคคิออกสู
 นิ่งวอเพียงครูกิคิกำแหง
 ตอนอยู่กลางแตกกลางป่าแลง
 เหยียบพันธะแหงกลางทุ่งนา
 คุชชาคอเนจอนาธา
 จำปลาแตกปลารากิน
 กลิ่นโกลนสาปควายยังไม่สิ้น
 ตะกละตะกลามกินซึ่งความตาย
 ระวังหิคจะกินกนให้
 แวบทึงแหงความอายยังคิเอย

ความดี

สุชาติ สวัสดิ์ศรี

คำค้นสงกัเจียม

แววเสียงจ่านรจา

ความงามเรียกหา

ความดีไปอยู่ไหน

ท่านเป็นใคร

มาจากไหน

เราเป็นแขก

มาจากแดนไกล

จากดิน น้ำ ลม ไฟ

และปวงสัตว์หรรษา

อย่า

อย่าเขามา

ที่เรากำลังทำความดี

ปวงสัตว์หรรษา

เราไม่พึงปรารถนา

เรามาเพื่อทำความดี

อะไรคือความดี

เราไม่เคยเทศนา

ถ้าเช่นนั้น

ช่วยตอบเราที

อะไรคือความดี

เราจะใดเทศนา

ความคิ่่นเอยาพิ้งตามหา
 มันคือสำนวนของศาสนา
 ถ้ายทอศลับ เป็ลี่ยนมา
 ทรราชว้ เวลาฟ้ากิน

ความเง็ยบ, วัเพอักขรสัมพันธ์ ๒๕๑๕, หน้า ๒๔ - ๒๕

เส่นชอพบ่า

สุชชาติ สวัศศิศรี

ฉันถ้อคอกไม้อยู่ในมือ
 เบืองหน้าฉันคือชอพบ่า

ตัวตนนี้กคึกและผันถึงความงาม
 ผู้คนควมคึกและความเร็ยบงาย
 ชอพบ่าไมเคยกาวมาหา
 ทางไกลอางวาง
 วางเปลาเง็ยบเข็ยบ

ฉันกาวมุงออกไปที่ละกาว
 ฝันแผนคินกวางใหญ่ กลันทองนาสีเข็ยว
 คอกไมทง แดงชาก ชาวเขม สกปรก
 ฉันหวังพานพตชอพบ่าจูบกับแผนคิน
 แผนคินที่อยู่ทางไกล
 แผนคินของประชาชน
 ทางไกลเหมือนรอยนที่ชอพบตาของหญิงสาววิสุทธี
 เหมือนความแปลกหนาชของผู้คนที่หันหนามองกัน แต่ไม่ชูกกัน
 หันหน้าเขาตากัน สับพันธุกัน

ฉันก้าวออกไป ทีละก้าว
 ขอบฟ้าก้าวถอยห่างตามก้าว ทีละก้าว
 บนทุ่งหญ้าของสิ่งเรียบง่ายไม่มีสี
 ฉันไต่ขึ้นความเงิบอันยิ่งใหญ่
 เมื่อดวงความนพ่ายังมองใดไม่ทั่ว
 หัวใจของเราจึงคร่ำครวญโหยหา
 ภาพเบื้องหน้าดวงตาคับ เป็นมีดูลา
 เธอคิดว่า เป็นคุณธรรมหรือภาพลวงตา

ครั้งใดฉันนึกถึงหญิงสาวแปลกหน้า
 หลอนเป็นไกร ฉันไม่สนใจเหมือนดวงความนทองฟ้า
 ฉันก้าวออกไป ทีละก้าว
 ขอบฟ้าก้าวหนีออกห่าง ทีละก้าว
 เมื่อฉันตั้งตนวังตาม
 ขอบฟ้าก็พลันวิ่งหนีเร็วขึ้น
 ฉันอยากจับขอบฟ้ามาใส่ถุงมือ
 ตัวฉันกับขอบฟ้ายอมห่างไกลจากกัน
 ห่างไกลจนฉันล้มตัวลงนอน
 นอนลง เป็นแนวราบ
 แนวราบกับพื้นแผ่นดิน
 แผ่นดินที่อยู่ห่างไกล
 แผ่นดินของประชาชน

เมื่อเราเลือกเดินหลงทาง
 ฉันยอมมีอยู่เหมือนดอกไม้คอกหนึ่งมีอยู่
 คางฉันเท่าเทียมดอกไม้เพียงดอกเดียว
 ฉันถือดอกไม้คอกนั้นอยู่ในมือ
 ฉันเห็นดอกไม้รองไต่

ความเงิบ, หน้า ๔๖

อาสาสุสร่างโลก

รวิ โคมพระจันทร์

อาชานันชาสุ

กำยำคชราศรี

มักกลามกรำแกร่งดี

บรหิทัตทานงาน

อาเชนนันเชนสูง

กำยำคชประสาน

มักกลามกรำการงาน

ประกอบกรประจันดี

อาอณันอกสุ

ทงมาคชศกคศรี

แกร่งกายชราชศรี

กฤษระวัทรอนแรง

ศูนย์วิทยพัชกร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งามหยดของหยาดเหงื่อ
 ทรนใจสะท้อนแสง
 แดกเปรี้ยงตะวันแดง
 ฤกษ์แห่งจะแจ้งขึ้น
 งามใสในน้ำจิต
 บรมพิชิตประหาร
 ข้อใส่ในกรงาน
 ประกอบกรรมนี้ในธรรม
 อาสุมุสร้างโลก
 อยารโอชะคะตาน่า
 แรงงานสู้สู้ทำ
 จะพลิกคว่ำสำคัญ

สังคมศาสตร์ปริทัศน์, ฉบับที่ ๕ ปีที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๑๖, หน้า ๓๕

รวมหมู่สรรพค์ สร้างโลก

รวี โคมพระจันทร์

น้ำตกฟ้า	ฝากคืน
ชุมชิวิน	ชันแยม
แสงทองริน	เลียมโลก
ชาวจำแถม	งอกรวง
หอมกลิ่นข้าว	กลางนา
รวงลานคา	เพียบพัน
รวงทองทา	ทาบทุ่ง
เหงอหงป็น	จวกใจ

แรงทุ้มทัง	เป็นรวง
คือเลือกดวง	ตัดไว้
แสนแทนหวง	อาบเหงื่อ
จอกคำโต	กัมทน
บอมทอง	คนยาก
สองมือสาก	ปลุกข้าว
กนอหนาก	เอมโสมฐ์
ทุกชนทาว	แทมมรณ
หนาวน้ำฟ้า	กอดอก
ซาคเสือก	หอม
ผิวไฟงก	ชุกราง
คิดแลวกลุม	เกลียดใจ
นำหย่าฟ้า	เลือนกิน
กรวดทรามหิน	เหือกแหง
กระคางกิน	รอยแตก
ใจราวแสง	เรียกหา ฝนเหวย ๆ
ผะผาวรอน	หนาแสง
สายหนาแหง	เกรียมกราน
ทุกโซแสรง	ทำคอก
กิวทองสราน	อิดหิว หนหิว
กำเรียกรอง	นานเป็ แลวรา
ไปรควยที	ทานเอย
กนคือมี	เห็นอยู่
อวยมเมย	ย่ำใจ
รวมหมูสู	คือปลัง
แรงงานยัง	โลกเชอน
ถึงเลือกกรัง	เต็มอก
กวาคชเวอน	เรียมหาย

ชีฟ้าใหม่แม่ม
ไร้อาธรรม
รวมหมู่สรรพ
สุขสรวนขำ

ญาติกัน
เกลือกกลัว
สร้างโลก
สุจริต

บทกวีเพื่อชีวิต, โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์, ๒๕๑๘, หน้า ๔๕ - ๔๖

คมเคียวเรียวขาว

เสกสรรค ประเสริฐกุล

มองฟ้าสีเลือด

กินก็เคียดทุกแห่งหน

พวกกษัตริย์

สูดฝันทนมั่นใจ

คมเคียวและ เรียวขาว

จะคมกราวยิ่งครึ่งไหน

เกินคอพวกจัญไร

ไม่ยอมให้มันรักกิน

ฝันนาแยกระแหง

จะกัดบั้งแวง เชนฉาหิน

นานแล้วเป็นเพียงดิน

ถูกตื่นยำเหยียบเรื่อยมา

ตอนนี้จะรวมมัน

มุ่งประจัญเหล่ามิจฉา

สู่เขาเราชาวนา

มิใช่ซาหากเป็นไท

คนจน, ฉบับที่ ๑ หน้าปกหลัง.

เพลงอุสฺสปลน

เสกสรรคฺ ประเสริฐกุล

กากขาวสิราวกรวค
 สุกเจ็บปวคกระเคือกทน
 เฟิงซุกแสนซักสน
 ทังอัยจนฉาพันกาย
 เห่งอุสฺสสร้างโลก
 แตญฺโสภณารุทาย
 จากเกิดถึงวันตาย
 เชนวักควายไช้ไจนา
 จากเห่งมาเป็นงาน
 ไหวราวรานสุคทรมมา
 ไฉเล่าจะเห็นค่า
 บุญทำกากรรมาชน
 มอกันແທລະສູ
 ทຸມູນູທຸກູສຸກູ
 พวกสุสฺสอินด
 ปลนญจนยັชวี
 ยางเหยียบทุกกาวย่า
 จงสุจាំโห่งคิ
 สรรพสิ่งทัวปฐพี
 ทัสฺสเสພຍຄອແຮງກູ

กนกขั้วควาย

วิสา คัญทัพ สมกิต สิงสง

กนกขั้วคนทำนาปราศคน
กนกขั้วควายความหมายมันลึกล้ำ
แข็งขันการงานมาเนิ่นนาน
ไปเถิกไปพวกเราไปเถิกไป
ทนยากจนหม่นหมองมานานนัก
ยากแค้นคำเคียดในหัวใจ
เปี่ยมเพลงเสียงเพลงแห่งความตาย
กุ่มพื้กินแรงแมงขนาน
ส่งสารชาวนาฎปากคง

กนกขั้วควายทำนาปราศควาย
ลึกล้ำทำนามาเนิ่นนาน
สำราญเรื่อยมาพอสุขใจ
ไปเถิกไปแยกไกลไปทำนา
นานนักนำตามันคกใน
รอนรุ่มเพียงใดไม่หวั่นเกรง
ความเป็นคนสลายลงไปพลัน
ชนชั้นชาวนาจึงต่ำลง
สำคัญมันคงคือความตาย

พิราบขาว, บทเพลงเพื่อชีวิตเพื่อประชาชน, กลุ่มเยาวชนนักศึกษาตีพิมพ์ ๒๕๑๘, หน้า ๑๖

บทเพลง

วิสา คัญทัพ

ระเรื่อรี่ เร่งเราและเรารอน
นึ่งและอ่อนเรื่อยไหลในน้ำเสียง
รองฟ้านองรจนามาจำเวียง
นก็อเสียงสอสรวงจากดวงใจ
แวกในความหนาวเหน็บและเจ็บปวด
สอง—เสียงสวดสลดหมอง และรองไห
สาม—รำพึงถึงผู้ที่อยู่ไกล
สี่—ทุกอย่างมีไคเหมือนไม่มี

แลวบทเพลงก็จบไปในความว่าง
 ผ่านไปอย่าง เยี่ยม เย็น เป็น เชนนี้
 บทกวี ผู้คน และคนตรี
 ก็สิ่งที่ เป็น ไปตามความคำนึง
 เมื่อน้ำใสไหลระเร่เยยเหมือนเหน้อยอ่อน
 น้ำเสียงรอนรานพิบความคิดถึง
 สังกัดคอยกรวญกรว่าคิคว่าฟัง
 และนี่ซึ่งถึงขอความพอเพียง
 ระเร่เยยร่ำเร่เราและเร่ารอน
 นุ่มและอ่อนเร่เยยไหลในน้ำเสียง
 รอยมาลัยอักษรมาจำเรียง
 แทนเสียงเพลงทอเสียงแฉวแฉวผานเลย

เราจะผ่าข้ามไป. เจริญวิทย์การพิมพ์, ๒๕๑๓ หน้า ๑๐๒ - ๑๐๓.

ครบรอบปี สิบสี่ตุลา

วิสา คัญทัพ

<p> สิบสี่ตุลา - วันมหาปิติ ทรงลงพระปรมาภิไธยอนมัติ สองสี่เจ็ดห้าถึงสองพันหารอยสิบหก สิ้นแผ่นดินแต่กิจการกัลลาคา สิบสี่ตุลา - วันมหาวิปโยค คาวเดือคอกงนองสาคเพื่อชาติพลี เขาเพ็รียกเสียงเพียงชานประสานทอง เขายืนหยัดคอกสูศัตร์คน </p>	<p> พระปกเกล้าทรงคำริพระราชดำรัส ไทยยังจำคำสัตย์เสมอมา โอพระปกเกล้าประชาชิปไทยอยู่ไทหนา ทูรชนเรียงหนตเขาราวี ลูกหลานไทยเลือดใจท้าวพไท มาเกิดกูสูไม่หนีวีรชน เขาเรียกรองรัฐธรรมนุญเพิ่มพูนผล เขาสูทนเพื่อมหาประชาไทย </p>
--	---

สิบสี่ตุลา - วันมหาปิติ
เสียงระยิบระยับกังก้องไกล
กรายน้ำตายังไม่แห้งลง เพื่อคทา
พอลาเพ็งจะยิ้ม—อย่างสำราญ

กรบรอบปี—สิบสี่ตุลา
ดวงวิญญาณวีรชนอยู่หนใด
มิให้ระใจใหม่โรง เป็นระลอก
และผูกพันทุกชนชาติจะยาดรา

กรบรอบปี—สิบสี่ตุลา
วีระกรรมอาชีวะที่กะ เกิด
รอยเลือดแลกเลือด เค็ดคพลาน
สามัคคีมิตรสหาย—ออกกรายว่า

ไม่มีอำนาจใดในโลกหลา
ไม่มีใครล่าเลือดน้ำ เติคทุน
เมื่อยันหยัดคตอสูรผู้คช
เมื่อทองฟ้าสีทองผองอำไพ

มาพึงสี—พึง เสียงสำเนียงใส
ประชาชนขับไล่เผด็จการ
เพื่อนพ้องลมตายทุรนราน
เห็นลูกมันกล้าหาญก็ภูมิใจ
ประชาชนถวญหา—ก็ทำให้
วันนี้รอมาลัย—มาบูชา
มหกรรมในนอก—จะแน่นอน
ไปรบมาลา—จุดศุภปคดุง—ทุ่งพระเมรุ
ราชดำเนินเลือดทหาปรากฏเกิน
ก็หมุนเนื่อง เนื่อง เห็นเป็นประจำ
อาจหาญใหม่รุก—บุกกระหน่ำ
มุ่งนำประชาธิปไตยหมายทุน
ผูกครองตางมาแล้วสาปสูญ
ประชาชนสมบูรณ—นิรันดร ไป
ประชาชนยอมมีวิถีใหม่
ประชาชนยอมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

เราจะผ่าข้ามไป, เจริญวิทย์การพิมพ์ ๒๕๑๗ หน้า อุทิศแก่วีรชน ๑๔ ต.ก.
(หลังใบรองปก)

เพลงเดือนแห่งสถาบัน

วิทยากร เชียงกูล

ดอกหางนกยูงสีแดงฉาน
บานอยู่เต็มฟากสวรรค์
คนเกินฉานไปมากัน
เขาค้นค้นหาสิ่งใด

ปัญญามีชายสี่สี่หรือ
 จะแย่งข้อใดที่ไหน
 อย่างที่โกทรูหรราราคาเท่าใด
 จะให้พอชายนามาแลกเอา

ฉันมาฉันเห็นฉันแพ
 ยินแต่เสียงคำวาโง่งเงา
 เพลงที่นี้ไม่หวานเหมือนบ้านเรา
 ไกรไม่เขาถึงพอเขาเขาะเขย

นี้จะให้อะไรกันช่างไหม
 มหาวิทยาลัยใหญ่โตเทว
 แนนทานมิอายุให้อะไรเลย
 วานิ่ง เจยอย่าบ่นอย่าโวยวาย

ฉันเขาวัดฉันเซลาฉันทิ้ง
 ฉันจึงมาหาความหมาย
 ฉันหวังเก็บอะไรไปมากมาย
 สุกท้ายไทรกระคายฉันแฉนเคี้ยว

มีคจริงหนอสถาบันอันกว้างขวาง
 ปล่อยฉันอ้างวางขับเคี้ยว
 เกินหาข้อปัญหาจนหนาเขี้ยว
 เทียวมาเทียวไปไม่รู้วัน

"คอกหางนกยูงสี่แคงฉาน
 บานอยู่เต็มฟากสวรรค์
 เกินพอให้เจ้าแฉงบัน
 จงเก็บกันอย่าเกินฉานเลยไป

สวรรค์กับการลงทุน

วิทยากร เชียงกูล

พวกเขาชวนไปชุมนุมทานน้ก
 เพียงความรัก "ศาสนา" นาสรรเสริญ
 ประพฤติตามแบบอย่างไม่ทางเกิน
 ไม่เคยเมินงานกุศลแห่งหนใด
 เผ่าคักยาศร เป็นประจำสม่ำเสมอ
 ไม่เคยเฉลอสิมเลือนแซ่เจื้อนไกล
 ถึงจะจนจะยากสักเพียงไร
 แคน้ำใจเขาหอมกรุ่นด้วยคุณธรรม

เขาไม่ใครคนกรุงมุงหาชื่อ
 ไทคนลือเลากันวันยังค่ำ
 บริจาคโหนนี้วิธีทำ
 คัวให้ดำเลิศไปหาใครปาน
 เขาอยู่กันตามทองนาประสาโง
 ไม่คุยโตแข่งขันขันหักหาญ
 ใครมีนอยท่านอยคอยเจื้อจาน
 ควยหวังทานจะคืนมาชาติหนานัน

ทุกวันพระถ้าเธอไปจะได้เห็น
 เขาทำเป็นเหมือนหนึ่งว่าจะบูชาสวรรค์
 เตรียมข้าวของมากมายวันวายครัน
 ใครเจียคบันใดเทาไรก็โหมมา

เสียงร้องเรียกเพรียกกันโกลนหมก
"มัวไปชดเสียที่ไหนไม่เขาทำ
เรงมาช่วยหนอยหน่าอวยารธา
ไต่เวลาฆ่าไก่ไปทำบุญ"

ฉันจึงมาหาความหมาย. โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ ๒๕๑๔, หน้า ๓๔.

สวนดอกไม้

จาง แซ่ตง

ผีเสื้อ บิน บิน บิน บิน บิน บิน บิน บิน บิน
ผีเสื้อ บิน บิน บิน บิน บิน บิน บิน บิน บิน

ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้
ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้
ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้
ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้ ดอกไม้

ไม้มงคลเรือน. กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๑๑, ไม้มงคลเรือน

"กลางคืน"

จาง แฉ่ตง

ทองฟ้า ยามกลางคืน

ดาว

ดาว

ดาว

ดาว

จันทร์

ดาว

ดาว

ดาว

ดาว

พื้นดินทุกแห่ง เจ็บหลับ คงเหลือแต่เสียงร้องของแมลง

ไม่ขอเรื่อง. กรุงเทพมหานคร ๒๕๑๑ ไน้ระบุหน้า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติและงานของ จิตร ภูมิศักดิ์

จิตร ภูมิศักดิ์ เกิดเมื่อวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2473 ที่อำเภอประจันตคาม จังหวัดปราจีนบุรี เป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวนพี่น้องสองคน สมัยเด็ก ๆ จิตรไม่ชอบเรียนหนังสือ เนื่องจากบิดาเป็นสรรพสามิต ต้องย้ายที่ทำงานบ่อย ๆ จิตรต้องย้ายตามไปด้วยเสมอ เมื่อไปอยู่ที่พระตะบอง เขาศึกษาภาษาฝรั่งเศสและเขมรจนเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะภาษาเขมรแตกฉานทั้งภาษาพูด ภาษาเขียนและศิลาจารึก หลังจากสงครามอินโดจีน ครอบครัวย้ายลงมากรุงเทพฯ จิตรเรียนต่อ ม.5 -6 ที่วัดเบญจมบพิตร แล้วเข้าเรียนต่อที่เตรียมอุดมศึกษาจนจบในปี 2493 หลังจากนั้นเข้าศึกษาต่อที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จนจบปริญญาตรีและต่อปริญญาโทที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร

จิตร ภูมิศักดิ์ เป็นผู้ที่สนใจศึกษาตลอดชีวิต และเกลียดความอยุติธรรมทั้งปวง เขานิยมชมชอบ แมกซิมกอร์กี้ และหลุยส์ บูนาแอก ที่ห้องนอนของเขา มีรูปปั้นของกอร์กี้ และภาพวาดของหลุยส์ เขามีได้เป็นเพียงคนก้าวหน้าในยุคสมัยของเขาเท่านั้น แต่เขาเป็นบุคลิก ประกาศตนเองเป็นศัตรูกับสถาบันที่ชั่วร้ายทั้งหมด ในขณะที่ศึกษาปีที่ 3 (2496) เขาเป็นสารานุกรมหนังสือ "ที่ระลึก 23 ตุลาคม" หนังสือเล่มนี้มีบทความเปิดโปง และวิพากษ์วิจารณ์การคอร์รัปชันในวัด และโจมตีผู้หญิงที่ไม่รับผิดชอบในความ เป็นแม่ เป็นต้น จากหนังสือเล่มนี้เอง จิตรถูกสอบสวน ซึ่งลงมติให้เขาพักการเรียน นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์กลุ่มหนึ่งโจมตีจิตร โดยยกข้อความจากหนังสือเป็นตอนๆ และกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ จิตรได้อธิบายว่าการจับข้อๆ ความมาเป็นตอนๆ นั้นไม่ถูกต้อง ควรจะพิจารณาเป็นส่วนตัว และให้เขาแก้ปัญหาเป็นประเด็นๆ ไป ผู้ฟังในห้องประชุมพอใจมาก แต่เมื่อนิสิตวิศวกรรมศาสตร์เห็นเหตุการณ์กลับเป็นเช่นนั้นได้ ลอบตั้งหมายที่จะจับจิตรโยนมาลงจากเวที จากนั้นเขาก็ถูกพักการเรียน 2 ปี เมื่อออกจากโรงพยาบาล จิตรไปสอนหนังสือที่โรงเรียนอินทศึกษา และทำงานร่วมกับกองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทยใหม่ ต่อมาทวีปสุระได้ชักชวนให้ไปเขียนที่พิมพ์ไทย และตั้งนาม

ปากกาให้ว่าสมชาย วิชาเจริญ จากนั้นก็กลับเข้าเรียนที่คณะอักษรศาสตร์ตามเดิม
เมื่อเรียนจบในปี 2500 เขาเป็นนิสิตคนแรกที่ไม่ยอมรับพระราชทานปริญญาบัตร เขา
สมัครเป็นครูที่โรงเรียนฝึกหัดครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ สอนภาษาและวรรณคดี ขณะเดียวกันก็
ก็เรียนต่อชั้นปริญญาโทที่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรด้วย ช่วงนี้เองที่จิตรได้
ต่อสู้ทางวรรณกรรมอย่างหนัก เขาได้ออกหนังสือ "เสียงนิสิต" รายปักษ์ ได้เขียน
"ศิลปะเพื่อชีวิต ศิลปะเพื่อประชาชน" ลงในพิมพ์ไทย เขียน "โฉมหน้าศักดินาไทย" ลง
ใน "นิติศาสตร์ 2500" เป็นต้น

เมื่อครั้งเลือกตั้งสภปรก ปี 2500 จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ทำการรัฐประหาร
แล้วให้จอมพลถนอม กิตติขจร เป็นนายกรัฐมนตรี ตนเองไปอเมริกา และได้ประกาศว่า
จะดำเนินนโยบายเป็นกลางและเป็นสังคมนิยมให้เสรีภาพแก่นักหนังสือพิมพ์ แต่ในวันที่ 20
ตุลาคม 2501 จอมพลสฤษดิ์ ก็สั่งจับกุมกวาดล้างครั้งใหญ่ ในข้อหาสมคบกันกระทำ
ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในและภายนอกราชอาณาจักรและมีการกระทำอันเป็น
คอมมิวนิสต์ จิตร ภูมิศักดิ์ ก็ถูกจับกุมครั้งนั้นด้วย ในคุกจิตรได้ร่วมต่อสู้ทางการผลิต เช่น
บุกม้อเลี้ยงปลา ปลุกผัก ฯลฯ เขาเขียนงานทางปรัชญาและการเมืองขึ้นหลายเรื่อง
และเขียนบทความและบทกวีลงหนังสือพิมพ์โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน ซึ่งมีเนื้อหา
เปิดโปงความชั่วร้ายของสังคมแทบทั้งสิ้น จิตร ถูกขังอยู่จนถึงปี 2507 ศาลทหาร
กระทรวงกลาโหมพิพากษาขังพ้อง รวมเวลาที่ถูกขังอยู่ยาวนานถึง 6 ปี ในต้นปี 2508
หลังจากที่จิตรพบว่าการต่อสู้ของเขากับเหล่าเผด็จการโดยเปิดเผยไร้ผล จิตร จึง
ตัดสินใจเข้าป่า เพราะเห็นว่าต้องทำอย่างนี้ ต้องปลุกกระดมมวลชนอย่างเอาจริงเอาจัง
เพื่อต่อสู้กับฝ่ายปกครอง จึงจะบังเกิดผล แต่ในวันที่ 5 พฤษภาคม ปี พ.ศ. 2509
จิตรก็เสียชีวิตแบบเทือกเขาภูพาน จากการปราบปรามของชนชั้นปกครอง

ผลงานของจิตร ภูมิศักดิ์

งานเขียนระยะแรกของจิตรส่วนใหญ่ ได้รับอิทธิพลทางด้านทฤษฎีวิภาษณ์วรรณคดี-
ไทยโดยตรงจากอศินีย์ พลจันทร์ และค่านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมจาก สุภา

ศิริमानนท์ ระยะเวลาทำงานเขียนของเขาเริ่มเป็นกวีของตัวเองมากขึ้น และงานส่วนใหญ่
ของเขาเป็นงานเพื่อประชาชน

งานที่ตีพิมพ์เป็นเล่ม ใต้แก้ว

คิดปเพื่อชีวิต	คิดปเพื่อประชาชน	ทีปกร
โฉมหน้าศักดินาไทย		สมสมัย ศรีศุทรพวรรณ

งานที่เป็นบทความทางศิลปะลงในหนังสือพิมพ์ ใต้แก้ว

ศิลปะและการทำงาน	สมชาย ปรีชาเจริญ
เมื่อศิลปินต่อสู้บนเวทีชีวิต	สมชาย ปรีชาเจริญ
ชีวิต...ความผิดหวัง...ความอ้างว้าง	สมชาย ปรีชาเจริญ
ศิลปินกับความพ่ายแพ้	สมชาย ปรีชาเจริญ
คน...พระเจ้าและสวรรค์ของกอร์กี	สมสมัย ศรีศุทรพวรรณ

๗๑๖

งานที่เป็นกวีนิพนธ์ ใต้แก้ว

โคลงสรรเสริญเกียรติกรุงเทมหานครบุคพัฒนา	กวีการเมือง
วิญญานสยาม	กวี...ศรีสยาม
คำเตือนจากเพื่อนเก่า	"เพื่อนเก่า"
เนื้อ นม ไข่	กวี...ศรีสยาม
คนกลางคืน	กวีการเมือง
คุณค่าของแรงงาน	ศรีนคร
จึงหมู่เขาเอ๋ยฮ่า โฆษน์พรของพญไทย	ขวัญนรา

๗๑๗

งานที่เป็นบทความด้านวิชาการ ใต้แก่

พินายในคานจารีก

ไทย- เขมร

วิเคราะห์ศัพท์ภาษาไทย กลาโหม, จังหวัด

ความเป็นมาของคำสยาม, ไทย, ลาว, ขอม และลักษณะทางสังคมของชนชาติ

ฯลฯ

งานที่เป็นบทความด้านดนตรี ใต้แก่

เพลงพื้นเมือง

แง่คิดที่เนื่องมาจากดนตรีพื้นบ้าน

แค้น... พยานแห่งความสามารถของบรรพชน

ศิลปะของชนชาติส่วนน้อยกับการเหยียบย่ำ

ฯลฯ

งานที่เป็นบทเพลง ใต้แก่

วีรชนปฏิวัติ

สุพรรณ บุญรุ่ง

ภูพานปฏิวัติ

สุพรรณ บุญรุ่ง

มารชลาภยาว

สุพรรณ บุญรุ่ง

มารชชานาไทย

สุพรรณ บุญรุ่ง

ฟ้าใหม่

สุพรรณ บุญรุ่ง

มารชกรรมกร

สุพรรณ บุญรุ่ง

ฯลฯ

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ เกิดที่ตำบลทุ่งสมอ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี ในครอบครัวมือนั้นจะกิน เป็นพี่คนโตในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 5 คน คุณพ่อเป็นคนรักหนังสือ ไล่สะสมหนังสือไว้มากแล้วมีนิสัยเป็นคนช่างแค้นบทรกลอน เกษแก่ตำรา ก.ไก่ ให้เนาวรัตน์อ่านเล่นเมื่อตอนเด็กๆ (ต. เค้า หลังเป็นกระดุก ถ้าเรียกให้ถูกเรียกว่า กระดอง)

เนาวรัตน์เริ่มการศึกษาชั้นประถมที่โรงเรียนประถมที่บ้านเกิด หลังจากจบ ป.4 แล้วได้เข้าเรียนต่อที่โรงเรียนประจำจังหวัดกาญจนบุรี จนจบชั้นมัธยมปีที่ 6 (ม.6) หลังจากจบ ม.6 แล้วได้เข้าศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ โดยเข้าเรียน ม.7 ที่วัดพิชัยญาติ และเรียน ม.8 ที่โรงเรียนทวีธาภิเศก พร้อมกับนิภา บางยี่ขัน นักกลอนมีชื่อเสียงคนหนึ่ง หลังจากจบ ม.8 แล้วได้ศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ดูเหมือนจะเป็นปู่สุดท้ายที่ไม่ต้องสอบเข้า) ระหว่างที่เรียนปู่สุดท้ายเนาวรัตน์ได้ทำงานเป็นเสมียนที่กระทรวงพัฒนา และระยะที่เนาวรัตน์เข้าศึกษาต่อที่กรุงเทพฯนี้เอง สภาพครอบครัวแตกร้างพ่อแม่แยกกันอยู่ เนาวรัตน์เองระหว่างเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯจนจบการศึกษานิติศาสตร์ไม่มีบ้านอยู่ ได้พักอยู่ที่ห้องคนตรีในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เนาวรัตน์ เป็นผู้เริ่มคนตรี-ไทยที่ธรรมศาสตร์) หลังจากจบการศึกษาแล้วเนาวรัตน์กลับไปบวชที่บ้านเดิมจำพรรษาอยู่ที่วัดเหนือในเมืองกาญจนบุรี เมื่อออกพรรษาได้ชุดงค์ไปสวนโมกข์พลาราม 2 เดือน ต่อจากสวนโมกข์พลาราม ไช้ชุดงค์ต่อไปยังเกาะสมุย เกาะแตน หลังจากนั้นก็ชุดงค์ไปจังหวัดตราด แล้วกลับไปลาสิกขาบทที่บ้านเดิม รวมเวลาบวช 10 เดือน เมื่อลาสิกขาบทเนาวรัตน์กลับเข้ากรุงเทพฯและได้ทำงานกับกองบรรณาธิการของวิทยาสาร ร่วมกับสุลักษณ์ ศิวรักษ์ ทำอยู่ 2 ปี (2512 - 2514) ระหว่างนี้เองเนาวรัตน์แต่งงาน และหลังจากนั้นไม่นาน เนาวรัตน์ก็ลาออก และว่างงานอยู่ถึง 6 เดือน ก็ได้ไปสอนที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (ปัตตานี) โดยการชักชวนของอาจารย์มาเนาะ ยูเด็น คราวที่ไปเล่นกลอนทางทีวี ที่หาดใหญ่ สอนอยู่ที่นั่น 1 ปี ก็ลาออกกลับกรุงเทพฯ

และได้เข้าทำงานที่ธนาคารกรุงเทพ และทำงานที่นั่นมาจนบัดนี้ ปัจจุบันนี้เนาวรัตน์มีความสุขอยู่กับครอบครัว เขามีบุตรธิดาแล้ว 2 คน

งานเขียน

จากประวัติของเนาวรัตน์ที่กล่าวมาแล้วว่า คุณพ่อของเนาวรัตน์เป็นคนชอบสะสมหนังสือ มีหนังสือเกือบทุกชนิดให้เลือกอ่าน เนาวรัตน์ชอบอ่านหนังสือทุกชนิด และที่สนใจมากที่สุดคือ ลิลิตพระลอ เขาอ่านพระลอจบตั้งแต่เรียนชั้น ม.2 เขาหลงใหลมาก และพระลอเนื้อเองที่มีอิทธิพลต่องานเขียนของเนาวรัตน์มากเรื่องหนึ่ง

งานเขียนของเนาวรัตน์ แบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ

ช่วงค้นหาและฝึกหัด

ช่วงทำงานวรรณศิลป์ในมหาวิทยาลัย

ช่วงที่เรียนจบจากมหาวิทยาลัยจนถึงปัจจุบัน

งานเขียนช่วงแรก งานเขียนช่วงนี้เป็นช่วงค้นหาและฝึกหัด ในระยะนี้เนาวรัตน์สนใจการเขียนโคลงมาก เขาเริ่มเขียนมาตั้งแต่ ม.3 แต่ไม่ได้ส่งไปลงพิมพ์ที่ใด พอถึง ม.4 ได้อ่านนิราศนรินทร์ จึงได้เริ่มเขียนโคลงอย่างถูกฉันทลักษณ์ตั้งแต่นั้นมา ในชั้น ม.5 ได้เขียนโคลงไปลงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น และเขียนเกี่ยวกับสาวแกร่งเพลงเขี้ยวกีฬา หรือถ้าใครวานให้เขียนก็จะเขียนให้ทันทีเพราะชอบเขียนมาก ในชั้น ม.6 เนาวรัตน์ สามารถเขียนโคลงอย่างถูกต้องฉันทลักษณ์โดยไม่ต้องดูแผนผังเทียบเคียง

เมื่อเนาวรัตน์พบนิภา บางยี่ขัน ในชั้น ม.7 เนาวรัตน์ได้เริ่มสนใจเขียนกลอน และในระยะนี้เองที่เนาวรัตน์ได้แต่ง "บทดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า" เป็นโคลงบทต่อบท (งานนี้ทำอ่านได้จาก หนังสือพิมพ์แจกในงานระดมใจของ คุณประสิทธิ์ โรหิตเสถียร) ผลงานชิ้นนี้เป็นงานโคลงชิ้นแรกในปี ๒๕๐๒ มีทั้งหมด ๓๐ กว๊าบ

เนาวรัตน์สนใจเขียนกลอนมากในชั้น ม.7 -8 งานเขียนส่วนมากไม่ได้ส่งไปลงที่ใด เขียนใส่สมุดบันทึกบ้าง มีหลายบทที่เขียนโต้ตอบกับนิภา บางยี่ขัน ในระยะนี้เองเนื่องจากนิภาเจอกับผู้จัดรายการสถานีวิทยุจึงได้นำงานเขียนของเนาวรัตน์ไปออก

รายการเช่นเดียวกับของตัวเอง และก็ในระยะนี้เองเนาวรัตน์ได้ยอมรับว่าเขาหลงใหล
นิมิตงานเขียนของ ประยอม ทองทอง, เจษฎา วิจิตร, สวัสดิ์ พงศ์ศรีเจริญ, นายผี
อุทเชนี และทวีปวร ซึ่งงานโคลงพิมพ์ในหนังสือ กระดังทอง สยามสมัย สายธาร และ
อักษรสาส์น

ระยะที่เนาวรัตน์หลงใหลงานเขียนที่กล่าวแล้วนี้เอง ได้มีนักกลอนรุ่นพี่ตั้งสหพันธ์
นักกลอน มีการพบปะกันเสมอที่แถวบางขุนพรหม มีนักกลอนร่วมชุมนุมกันคัมคัง นิภา เป็น
ผู้นำเนาวรัตน์เข้าร่วมในสหพันธ์นักกลอน และงานของพยนต์ บุขพันธ์ก็เป็นอีกคนหนึ่ง
เนาวรัตน์สนใจติดตามอ่านอยู่เสมอ

เนื่องจากสนใจหรือयरอง โดยเฉพาะกลอนและโคลงมากระยะที่ศึกษาที่ -
มหาวิทยาลัยตั้งกล่าวแล้ว เนาวรัตน์และนิภาได้ร่วมกันตั้งชุมนุมวรรณศิลป์ขึ้น และระหว่าง
นี้เองที่เนาวรัตน์ และนิภาได้เขียนกลอนไปลงหนังสือแสนสุข วรรณสาร และแมกวีเรือน
เป็นประจำ นอกจากนี้ก็มีกลอนที่นำไปออกรายการวิทยุและก็มีอยู่หลายครั้งที่ออกทีวี
ครั้งที่สำคัญคือการแข่งขันสลับแลกเปลี่ยนสระหว่างจุฬา- ธรรมศาสตร์ ซึ่งฝ่ายจุฬา มี
นภลัย ฤกษ์ชนะ และจินตนา ปิ่นเฉลียว และฝ่ายธรรมศาสตร์ มีเนาวรัตน์ และนิภา
บางยี่ขัน เป็นตัวขึ้น

งานเขียนช่วงที่สอง เป็นช่วงที่ทำงานวรรณศิลป์ในมหาวิทยาลัย ตั้งที่กล่าว
แล้วว่าเนาวรัตน์เป็นผู้ริเริ่มตั้งชุมนุมชนวรรณศิลป์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ งาน
เขียนของเนาวรัตน์ระยะนี้ไคมีมากขึ้น เนาวรัตน์เริ่มเขียนกลอนอย่างจริงจังไม่ใช่เป็น
ช่วงฝึกหัดดังที่กล่าวแล้ว เขาพิถีพิถันงานเขียนทุกชิ้นมาก งานเขียนกลอนของเขาไคลง
พิมพ์ในหนังสือพิมพ์อย่างสม่ำเสมอ ในมหาวิทยาลัยเนาวรัตน์ และเพื่อนได้ออกหนังสือ
ประจำรายเดือน (รายสะดวก) ซึ่งงานส่วนมากเป็นงานทาง Romantic (กสอนรัก)
แทบทั้งสิ้น เนาวรัตน์บอกว่าเขาพยายามหาแง่มุมเขียนกลอนให้แปลกกว่าบุคคลอื่น และ
จะต้องดีกว่าที่เขียนมาแล้วทุกครั้ง และงานทุกครั้งจะออกมาจากอารมณ์จริงๆ ในระยะ
นี้เนาวรัตน์ได้อ่านขุนช้าง-ขุนแผนอย่างละเอียดหลายครั้งหลายหน และเขายอมรับว่า
วรรณคดีขุนช้างขุนแผนมีอิทธิพลต่ออารมณ์ ต่องานเขียนของเขามาก เพราะเป็นเรื่อง

เกิดขึ้นที่บ้านเกิดของเขา เนาวรัตน์กล่าวว่า งานกลอนของเขาถ้ากล่าวโดยสรุปแล้ว ก็จะมีอิทธิพลมาจากวรรณคดีเหล่านี้

ชีวิตและอารมณ์	จากขุนช้างขุนแผน
มรรยาทศ	จากลิลิตพระลอ
ความนุ่มนวล ไหวहार ลีลา	จากนิราศนรินทร์
ความสง่าความพากพุ่ม	จากลิลิตตะเลงพ่าย

เนาวรัตน์ย้ำต่อไปอีกว่าเขาเป็นคน โศกคิที่ เล่นดนตรีไทย เป็นและ โดยเฉพาะ ซอด้วงนักมาก จึงน่าจะได้เปรียบผู้อื่นในงานเขียนเพราะดนตรีเป็นสิ่งที่ช่วยงานขีดเขียนของเขาไม่น้อย เสียงจากกลอนของเขา เขายอมรับว่าได้จากดนตรีไทยไม่น้อย แม้เนาวรัตน์จะสนใจกลอนในระยะนี้มาก แต่เขาก็มีงานโคลงบ้าง และส่วนใหญ่เขียนลงในทวารวรางเพราะได้ค่าเขียนแพง งานในระยะนี้เนาวรัตน์ย้ำว่ามีเป้าหมายมากขึ้น แต่เนื้อหายังวนเวียนในอารมณ์ เขาบอกว่างานเขียนของเขาระยะนี้ยึดแนวสามแนวคือ แนวอารมณ์ อุดมคติ และบริสุทธิ์

งานเขียนช่วงที่สาม เป็นช่วงที่เขียนหลังจากเรียนจบจากมหาวิทยาลัย ในปี 2512 เนาวรัตน์เริ่มงานพิมพ์ "คำหยาด" โดยรวบรวมงานจากปี 2506-2512 งานเหล่านี้เนาวรัตน์เคยรวมพิมพ์ร่วมกับผู้อื่นก่อนที่จะพิมพ์ คำหยาดมาแล้ว เช่น สาย-ขวัญ, คำหอม และรุ่ง เป็นต้น

หลังจากรวบรวมคำหยาดเนาวรัตน์มีโอกาสรู้จักกับอังคาร กัลยาณพงศ์ เนาวรัตน์เคยไปหาอังคาร และจากการพบกับอังคาร เขาก็ทราบว่าอังคารชอบอ่านงานของเจ้าฟ้าธรรมมาธิเบศร์มาก เนาวรัตน์เองเกิดความรู้สึกว่างานเขียนนั้นจะยึดของใครหรือตามแนวทางของใครไม่ได้ จึงไม่ได้ยึดตามแนวของอังคาร อยางไรก็ตามเนาวรัตน์ก็ยอมรับว่าหลังจากงานรวบรวมคำหยาดแล้ว งานเขียนเกี่ยวกับอารมณ์ของเขามีน้อยลง เพราะอารมณ์ที่จะเขียนเกี่ยวกับความรักมีน้อย เนื่องจากวัยมากขึ้น ส่วนที่เขียนเกี่ยวกับอุดมคติคิดจะเขียนมากขึ้นแต่สภาพสังคมไม่เปิดให้ มีแต่ศาสนาเท่านั้นที่เป็นแรงบันดาลใจอย่างสำคัญให้เขียน แต่เนาวรัตน์ ก็ยังคงพิถีพิถันงานเขียนมาก และ

เป็นระยะเวลาที่เขาพยายามหาแนวทางเนื้อหาที่นอกเหนือไปจากแนวอารมณ์

ก่อน 14 ตุลาคม 2516 เพียง 7 วัน วิสา คัญทัพ ใ้ขอให้นาวรัตน์เขียนงานชิ้นหนึ่งใ้นาวรัตน์ใ้เขียน" หนทางแห่งหอยทาก" ใ้ เขาภูมิใจงานชิ้นนี้มาก และดูเหมือน ชลธิรา กลั้คอยู่ใ้ค่นำไปแทรกไว้ในส่วนหน้าของ "วรรณคดีของประชาชน" งานชิ้นนี้ผู้คถึงคทำงานว่าไม่ควรหวังอะไรมาก เหมือนหอยทากที่สร้างทางของตัวเองเป็นเงินวาววาม เมื่อตัวตายไปทางนั้นจะเหลืออยู่ (นาวรัตน์เคยสังเกตชีวิตหอยทากที่บ้านเคิม) งานชิ้นนี้เป็นการเปิดแนวอุดมคติของนาวรัตน์อย่างชัดเจนที่สุด

หลัง 14 ตุลาคม 2516 นาวรัตน์ กล่าวว่เนื้อหาของงานเขียนของเขาจะต้งรับใช้ชีวิตและอุดมการ ทั้งนี้เพราะสังคเปิดทางใ้ เนื้อหาอุดมคติจึงชัดแจ้งที่สุด ทั้งนี้เพราะว่แนวเนื้อหาเพื่อชีวิตมีเรื่องใ้เขียนมากขึ้น มากกว่าแนวอารมณ์ ค้วยเหตุนี้งานซึ่งแสดงควมชัดแย้งทางสังคจึงปรากฏออกมา งานเขียนส่วนมากเขียนลงในหนังสือพิมพ์ประชาชาติ งานที่เขาคพอใจมากอีกชิ้นหนึ่งคือ "คำถามข้ามทุ่ง" ซึ่งลงพิมพ์ในลลนา

งานเขียนที่เป็นชิ้นเป็นอันหลัง 14 ตุลาคม 2516 คือ "อาทิตย์ถึงจันทร์" งานชิ้นนี้ได้รับรางวัลของธนาคารกรุงเทพ นาวรัตน์บอกว่งานชิ้นนี้ใ้แรงบันดาลใจจากเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516

นาวรัตน์ตั้งใจจะเขียนบทร้อยกรองต่อไปอีก เขาระลึกลอยู่เสมอว่งานเขียนทุกชิ้นที่ผลิตขึ้นจะต้งดีกว่าชิ้นที่แล้วๆ มาทุกครั้ง และเขาคจะเน้นงานเขียนแนวอุดมคติเพื่อรับใช้ชีวิตและสังคใ้มากขึ้น

จินตนา ปิ่นเฉลียว (ภักดีชายแดน)

จินตนา ปิ่นเฉลียว หรือจินตนา ภักดีชายแดน เกิดเมื่อ 6 เมษายน 2485 ที่โรงพยาบาลศิริราช มีพี่น้องควยกัน 3 คน คือ ปกรณ์ วาทิน และจินตนา ปิ่นเฉลียว จินตนา เริ่มการศึกษาชั้นต้นที่จังหวัดลำปาง และเรียนชั้นมัธยมที่โรงเรียนโพธิ์หัก จนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังจากนั้นได้สอบเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาในแผนกอักษรศาสตร์ จบจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ก็สอบเข้าศึกษาต่อที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อจบจากคณะอักษรศาสตร์ก็เข้าทำงานที่การพลังงานแห่งชาติ ในตำแหน่งพนักงานการต่างประเทศ ซึ่งได้ทำสืบทอดมาจนถึงปัจจุบันนี้

จินตนาเริ่มสนใจงานเขียน โดยเฉพาะการเขียนกลอน มาตั้งแต่อ่านออกเขียนได้ มีความประทับใจที่คุณแม่ท่องกลอนจากวรรณคดีเรื่องต่างๆ ให้ฟังอยู่เสมอ และเนื่องจากที่บ้านทั้งคุณพ่อและคุณแม่ชอบสะสมหนังสือต่างๆ ไว้มาก ประกอบกับพี่ชายคนโต (ปกรณ์) ซึ่งมีวัยต่างกันมาก (15 ปี) สนใจการอ่านหนังสือและชอบสะสมหนังสือเช่นเดียวกัน จึงเป็นโอกาสที่ให้อินตนาเลือกอ่านได้ตามชอบใจ จินตนายอมรับว่าสมัยเด็กนั้นวรรณคดีเก่าๆ ซึ่งชอบอ่านมากที่สุด คือรามเกียรติ์และอิเหนา สำหรับงานเขียนกลอนที่เป็นชิ้นเป็นอันระยะแรกๆ คือกลอนซึ่งเขียนไปลงในหนังสือวิทยุพฤษ และครูสาร ซึ่งเขียนตั้งแต่อายุ 13 ปี (ม.3 - ม.6) โดยเขียนเป็นบทกลอนสั้นๆ แทน่าเสียค่ายที่หาอ่านได้ยากในปัจจุบันนี้

จินตนาเริ่มเอาจริงจังเอาจริงจังงานเขียน เมื่อเข้าเรียนชั้นปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา งานส่วนใหญ่เขียนส่งไปลงในสยามสมัยและแสงสุข โดยมี "แสงทอง" (หลวงบุญยมาณพพาณิชย์) ซึ่งขณะนั้นควบคุมกองดัดมันกลอนในสยามสมัย ใ้ช่วยชักเงาสำนวนและแนะนำกลวิธีต่างๆ ให้อยู่เสมอ จินตนาได้ยึดท่านผู้นี้เป็นหลักและเป็นอาจารย์คนเดียวในการเขียนกลอน ผลงานเขียนบทร้อยกรอง และงานเขียนอื่นๆ ในระยะนี้มีประมาณ 20 กว่าชิ้น ซึ่งแพร่หลาย แต่ก็น่าเสียดายที่ไม่มีต้นฉบับเหลืออยู่มาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อขึ้นเรียนชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ 2 จินตนาสนใจงานเขียนกลอนเพิ่มมากขึ้น และได้

เล่นกลอนภายในสถาบันอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ได้เล่นกลอนสดทางโทรทัศน์ในระยะนี้ด้วย จินตนาจึงเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายยิ่งขึ้นมาตั้งแต่บัดนั้น

เมื่อจินตนาเข้าศึกษาต่อที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จินตนายังคงสนใจเขียนกลอน และเล่นกลอนทางโทรทัศน์อยู่เป็นประจำ จินตนาบอกว่า คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับกลอนมาก โดยเฉพาะครูอาจารย์ทำให้ตนเองรักการเขียนกลอนมากยิ่งขึ้น อาจารย์ ม.ร.ว. สุนทรชาติ สวัสดิ์กุล ๗ อยุธยา เป็นอาจารย์ที่เป็นแรงหนุนอย่างสำคัญที่ทำให้จินตนามุ่งเรียนภาษาไทยอย่างขยันขันแข็ง และจริงจังยิ่งขึ้น ผลงานกลอนของจินตนาในระยะนี้มีรวมอยู่ในหนังสือ น้ำค้าง และ รุ่ง เป็นต้น เมื่อขึ้นเรียนในชั้นปีที่ 2 จินตนาได้ชนะเลิศในการแข่งกลอนชาวบ้าน ทางไทยโทรทัศน์ช่องสี่ ได้รับรางวัลด้วยทองคำ (พ.ศ. 2504) ชื่อเสียงของจินตนาเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในขณะนี้ เมื่อขึ้นเรียนชั้นปีที่ 3 ด้วยความสามารถในการเขียน จินตนาจึงได้เป็นรองประธานชมรมวรรณศิลป์ ของสโมสร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และในชั้นปีที่ 4 ได้เป็นประธานชุมนุมปาฐกถาและโต้วาทีของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเป็นประธานชมรมวรรณศิลป์ ของสโมสรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยด้วย

หลังจากจบการศึกษาแล้ว จินตนาก็ยังมุ่งมั่นสร้างสรรค์ เขียนกลอนอยู่อย่างสม่ำเสมอ มีผลงานกลอนรวบรวมเป็นเล่มออกมาทั้งของเก่าและของใหม่ เช่น ชมพู, ชมพูนุท (2509 -2510), ดอกหญ้า (2512), ชมพูและกลอนใหม่ (2514), ดอกหญ้าสีชมพู (2517) และวลีเด็ด (2518) นอกจากนี้จินตนา ปิ่นเฉลียว ยังได้รับรางวัลจากมูลนิธิ จอห์น เอฟ. เคนเนดี ทางวรรณกรรม ถึง 2 ครั้ง ติดต่อกัน คือในปี 2515 และในปี 2516 จาก "นิราศพระอาษาฬ" และ "เพลงยาวอยุธยาสาม"

งานของจินตนา ปิ่นเฉลียว มีแนวที่แน่นอน จากตั้งแต่เริ่มเขียนมาจนปัจจุบัน โดยให้สัญลักษณ์เด่นเฉพาะตัวหรือความเป็นตัวของตัวเองอย่างเด่นชัด คือกลอนส่วนใหญ่จะสะท้อนสภาพภาวะสังคมอย่างแนบแน่น และตรงไปตรงมา ใซ้ถ้อยคำรุนแรง มีบุคลิกภาพการต่อสู้อย่างกล้าหาญ มีทั้งเยาะหยัน เสียดสี ความไม่พอใจของชีวิตรอบข้างอย่าง

เมื่อร้อน จริ่งใจ ส่วนนกมกร้าว แฝงความทะนง ถือดีไว้ในตัว ส่วนในค่านกลอนรัก ถิ่นเป็นประเภท นามธรรม เข้าแทรก เพื่อกระจายความคิดของผู้อ่านให้แยกแยะออกได้หลายทาง ก่อให้เกิดคุณค่าทางสมองอย่างสูง แม้จะขาดอารมณ์ไปบ้างก็ตาม

จากที่กล่าวมาแล้ว งานเขียนของจินตนา ปิ่นเฉลียว พอที่จะสรุปได้เป็น 2 ช่วงคือ

- ระยะเวลาอยู่ระหว่างการศึกษา (มัธยม - มหาวิทยาลัย)
- ระยะเวลาหลังจากจบการศึกษา

งานระยะแรก จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่า จินตนามีสิ่งแวดล้อมทางบ้านเป็น สิ่งช่วยหนุนงานเขียนของเธอ ในชั้นเตรียมอุดมศึกษาก็มี "แสงทอง" เป็นผู้ชักเกลา แนะนำและในมหาวิทยาลัย อาจารย์ได้เป็นแรงหนุนอย่างสำคัญในการ เขียน นอกจากนี้ สภาพของสังคมที่พบเห็นโดยทั่วไป ได้มีอิทธิพลอย่างสำคัญในเนื้อหา หรือแนวความคิดในการเขียน งานระยะนี้แม้จะไม่ปรากฏเป็นเล่มแน่นอน แต่จินตนาย้ำว่า มีบางส่วนได้ ปรากฏอยู่แล้วในชมพูและชมพูท ซึ่งรวมงานกลอนเล่มแรกๆ ของจินตนาเอง

งานในระยะหลัง งานเขียนของจินตนาไม่ได้เปลี่ยนแปลงแนวความคิดไปจาก เดิมมากนัก รูปแบบมีเปลี่ยนแปลงไปบ้าง และมีงานบางชิ้นมุ่งเขียนยาวๆ กว่าของเดิม อิทธิพลของสังคมยังมีส่วนอย่างสำคัญในงานเขียน และเนื่องจากจินตนาสนใจประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศิลปะมาก งานหลายชิ้นได้ปรากฏออกมาในแง่นี้ และมีอยู่ 2 ชิ้น ซึ่งเด่นมากคือ นิราศพระอาราม และ เพลงยาวอุษยขาวสาน ซึ่งได้รับรางวัล ดังกล่าวแล้ว

จินตนา ปิ่นเฉลียว ยังมุ่งมั่นจะสร้างสรรค์งานเขียนกลอนต่อไป เพราะงานที่ แล้วมาจินตนา บอกว่ามีชิ้นงานเขียนที่ดีที่สุด แต่ระยะนี้ (2518) ไฟในหัวใจยังไม่ลุก- ไชน เมื่อไรที่มีไฟ เมื่อนั้นงานเขียนของเธอ คงพุ่งพรูออกมาอีกเชอกกล่าวเช่นนี้

ความคิดเห็นของจินตนาเกี่ยวกับงานเขียนบทร้อยกรองปัจจุบัน จินตนาบอกว่า ชอบผู้แต่ง และงานเขียนโบราณคือ ลิลิตพระลอ กำศรวลศรีปราชญ์ นิราศนรินทร์ และ รามเกียรติ์ ร.1 มาก ส่วนงานเขียนปัจจุบันนี้ชอบงานเขียนของเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

เพราะใช้ถ้อยคำอ่านหวานไพเราะยิ่งกว่าเสียงดนตรีและธรรมชาติ ชอบงานเขียนของ
 อุษเชนี เพราะช่างเปรียบเทียบ ชอบงานเขียนของนายผี เพราะใช้ถ้อยคำกับความคิด
 เค้นมาก และจินตนาแสดงความคิดเห็นว่างานเขียนที่ปรากฏในปัจจุบันนี้ ไม่ติดรูปแบบก็
 ได้ออกใช้ตามความพอใจและไม่เคร่ง ฉันทลักษณ์ การใช้ถ้อยคำใช้คำธรรมดาตามใจชอบ
 เนื้อหามุ่งเน้นการ เมืองเป็นสำคัญและผู้เขียนในปัจจุบันมีมากมายเหลือเกิน แต่งาน
 ที่ออกมามากไม่ค่อยเอน ซึ่งผิดกับสมัยโบราณ มีกวีและงานเขียนน้อย แต่งานเอนมาก



ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติและงานของทวีป วรคิลก

ทวีป วรคิลก หรือ "ทวีปวร" เกิดเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2471 ที่กรุงเทพฯ บิดาคือ พระทวีปสุระประศาสน์ อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่และชลบุรี ซึ่งถูกปลดออกจากราชการภายหลังกบฏบวรเดช

ทวีป วรคิลก เรียนจบชั้นมัธยมปีที่ 6 ที่โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร เข้าเรียนเตรียมปริญญาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และการเมืองเป็นรุ่นที่ 6 ในปี พ.ศ. 2486 หลังจากนั้นก็เรียนวิชากฎหมายต่อ ระหว่างศึกษากฎหมายที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์คือราวปี พ.ศ. 2492 ได้รับเลือกเป็นกรรมการนักศึกษา และเป็นบรรณาธิการวารสารธรรมจักรของสโมสรมหาวิทยาลัย ในระยะนี้เองความสนใจในศิลปะและวรรณคดี ซึ่งมีมาแต่เดิมได้เปลี่ยนเป็นมาสนใจทางการเมืองอย่างจริงจัง ทั้งนี้เนื่องมาจากรัฐประหารเมื่อ 8 พฤศจิกายน 2490 โดยจอมพล ป.พิบูลสงคราม โคนล้มรัฐบาลของนายปรีดี พนมยงค์ และได้บับคั้นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อย่างรุนแรง ประกอบกับในปี พ.ศ. 2492 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในจีนด้วย

ในปี พ.ศ. 2492 ทวีปวร ได้เป็นรองประธานกรรมการสันติภาพของนักศึกษา และในปีนี้อเองได้ถูกไล่ออกจากการเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย พร้อมกับนายมารุต บุญนาค นายสิวละลอง บุญนาค และนายประจวบ อัมพะเสวต ซึ่งในขณะนั้นเหลือเพียงวิชาเดียวก็จะสำเร็จเป็นบัณฑิต ข้อหาที่ถูกไล่ออกคือ ยุยงนักศึกษาให้กระด้างกระเดื่องต่อรัฐบาล หลังจากออกจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แล้ว ทวีปวร ได้เข้าทำงานหนังสือพิมพ์ ซึ่งส่วนมากเป็นผู้เขียนบทบรรณาธิการ หรือไม่ก็เป็นบรรณาธิการข่าวต่างประเทศ หรือหัวหน้ากองบรรณาธิการ

ในปี พ.ศ. 2503 ทวีปวร ถูกจับเพราะ เขียนบทบรรณาธิการรุนแรง ถูกขังฟรี 10 เดือน ระหว่างถูกขังได้ดูหนังสือเตรียมสอบเนติบัณฑิต และสามารถสอบผ่านได้ สมปรารถนา ระยะเวลาที่ถูกขัง ทวีปวร สนทนากับ จิตร ภูมิศักดิ์มาก ได้แต่งเพลงมาร์ชสิทธิมนุษยชน โดยจิตร ภูมิศักดิ์ เป็นผู้ให้ทำนอง งานชิ้นนี้แต่งขึ้นเพื่อใช้ร้องในวันที่ 10 ธันวาคม ซึ่งเป็นวันสิทธิมนุษยชน หลังจากถูกขังอยู่ 10 เดือน ก็ได้รับประกันตัวออกจาก

คุก เพราะป่วยเป็นวัณโรค และอาเจียนเป็นเลือด หลังจากออกจากคุก ทวีปวรก็ประกอบอาชีพเป็นทนายความ ซึ่งเป็นอาชีพสืบทอดมาจากเจ้านายปัจจุบันนี้

ทองใบ ทองเปาค์ เขียนถึงทวีปวร ไว้ในคอมมิวนิสต์ลาคย่าวว่า ทวีปวร เป็นกวีผู้มีชื่อเสียงเคยเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์พิมพ์ไทย ระหว่างที่ถูกจับทวีปวรเป็นผู้ที่มีโชคได้ในโรคร้าย และได้รับความช่วยเหลือจากใบเหวียนช่างตัดเสื้อชาวญวน ซึ่งนิยมชมชอบทวีปวรมาก ใบเหวียน เรียกทวีปวรว่า "ไทจื่อ" ทุกคำ และให้ความช่วยเหลือทวีปวร ทุกอย่างจนได้รับการปล่อยตัว

งานเขียน

ทวีปวร สนใจศิลปะและวรรณคดีมาตั้งแต่เด็ก เขารู้สึกนึกหวังที่บิดาคงต้องการให้เรียนวิชากฎหมาย แม้เขาจะไปเรียนกฎหมายตามความหวังของบิดา แต่เนื่องจากมีใจรักทางศิลปะและวรรณคดี งานเขียนบทร้อยกรองของทวีปวรจึงปรากฏออกมาด้วยใจรัก ซึ่งแบ่งงานเขียนออกได้เป็น 2 ระยะ ดังนี้ :-

งานเขียนระยะแรก เป็นงานเขียนตั้งแต่วัยเด็ก จนถึงปี 2492 ซึ่งกำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

งานเขียนช่วงที่สอง เป็นงานเขียนตั้งแต่ปี 2492 จนถึงปัจจุบัน

งานเขียนระยะแรก

ทวีปวร เริ่มงานเขียนบทร้อยกรองตั้งแต่อายุ 11 -12 ปี เนื่องจากมีใจรักทางศิลปะ และวรรณคดี คังกล่าวแล้ว งานเขียนชิ้นแรกที่เจ้าตัวภูมิใจมากคือ บทดอกสร้อยเขียนเมื่ออายุ 14 ปี ขณะนั้นเรียนชั้น ม.6 โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร งานชิ้นนี้ได้ออกอากาศโดยวิทยุของกรมโฆษณาการ หลังจากนั้นเขียนเรื่อยมาเป็นกลอนบ้าง ฉันท์บ้าง ส่วนมากลงพิมพ์ในหนังสือรายสัปดาห์ ระยะนี้มีผู้เขียนบทร้อยกรองน้อยมาก ขณะที่เรียนเตรียมปริญญาปีที่ 1 ทวีปวร เคยเขียนโต้ตอบกับฐะปะนีย์ ณ กลาง ซึ่งขณะนั้นใช้นามแฝงว่า คาวสติดิ และวิติมา มีอยู่บทหนึ่งที่ทวีปวรยังจำได้ เป็นบทที่ ฐะปะนีย์ เขียนทนม

ราวปี 2485 มีว่าดังนี้

น้องชายภิปรายอรรด	นยัคคินิยมชม
ถอยคำสี่ซำคม	อธิบายขยายความ
กุกุกมีแ้ว	กวีแล้วมิใช่ทราชม
ควรรเร่งพยายาม	เดอะจะเคนมิเป็นสอง
ฝึกฝนลิคนคี่	นิวมิม โนปอง
บากบั้นขยันลอง	ก็อะเลิศประเสริฐสม
หวังว่าอนาคต	กวีพจน์จะซำคม
เพชรคิมมีจุม	จะวิโรจน์จรัสแสง

งานเขียนในระยะแรกนั้นทวีปวรแต่งทั้งบทกอกสร้อย กลอนและฉันท์ การเขียนฉันท์ ทวีปวร
เคร่งครุ สหุ มากทั้งนี้เพราะยึดแนวการเขียนแบบ น.ม.ส. ทวีปวรเขียนบทร้อยกรอง
เรื่อยมาจนแม่กระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และราวปี 2492 แนวการเขียนซึ่งเน้น
ศิลป์และวรรณคดีก็เปลี่ยนมา เป็นสนใจการเมืองอย่างจริงจัง งานเขียนบทร้อยกรองของ
ทวีปวรจึงมีจุดประสงค์ ที่เปลี่ยนไปควย ระยะนี้จึงสรุปได้ว่าทวีปวรมีงานเขียนส่วนใหญ่
ก่อนไปทาง Romantic แม่จะมีงานเขียนทางการเมืองข้างแต่เป็นส่วนน้อย เพราะ
แม่จะสนใจการเมือง แต่ความคิดยังสับสนไม่เห็นทางออก

งานเขียนระยะที่สอง

งานเขียนในช่วงนี้ถือเอาระยะเวลาตั้งแต่ปี 2492 ปัจจุบัน ได้กล่าวมาแล้วว่า
ทวีปวรหันมาสนใจการเมืองอย่างจริงจังในปี 2492 เพราะมีสาเหตุจากเหตุการณ์เข้า
ครอบครองเมืองไทย และกดขี่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อย่างรุนแรง งานเขียนระยะนี้
จึงออกมาในรูปของคำวิจารณ์ผู้มีอำนาจ และการคอร์รัปชัน งานเขียนบทร้อยกรองที่
เด่นๆ ในระยะนี้คือ "เพลงโคมในดวงใจ" ซึ่งแต่งเป็นที่ระดัดงานเตรียมธรรมศาสตร์
รุ่นที่ 6 "ลำนำแห่งลำน้ำเจ้าพระยา" เป็นกวีนิพนธ์ซึ่งแต่งระหว่างถูกสอบสวน (ถูกสอบ-
สวนตั้งแต่ 9.00 น. ถึง สองยาม) อยู่ 7 วัน (งานชิ้นนี้ต่อมามีผู้นำเอาชื่อไปตั้งเลียน
แบบ จนผู้เขียนคำวิจารณ์จะเปลี่ยนชื่อกวีนิพนธ์นั้นเสียใหม่เพราะงานชิ้นนี้ยังไม่เผยแพร่) และ

ในปี 2494 ทวีปวรรแต่งเพลง "มารช ม.ช.ก." โดยนำทำนองมาจากเพลงปฏิวัติฝรั่งเศส เพลงนี้ถูกสั่งห้ามร้อง ในปี 2503 ระหว่างถูกคุมขัง โค้ดแต่ง "เพลงมาร์ชมนุษยชน" และ "เพลงแห่งอรุณ" งานชิ้นหลังแต่งในคุกไม่จบ เพิ่งแต่งเพิ่มเติมให้จบเมื่อออกจากคุกคือราวปี 2505 ในปี 2512 ทวีปวรร แปล "จูเลียสซีซาร์" ของเชกสเปียร์ เป็นบทร้อยกรอง มีผู้นิยมอ่านอย่างกว้างขวาง งานอีกชิ้นหนึ่งที่น่าสนใจคือ "ล่าน่าอนาคต" เขียนขึ้นหลัง 14 ตุลาคม 2516 เนื้อหาเป็นการมองสภาพสังคมหลัง 14 ตุลาคม 2516 นอกจากที่กล่าวแล้ว ยังมีงานเขียนอื่นๆ อีกมากซึ่งจะไม่กล่าวถึงในที่นี้

งานเขียนอื่นที่มีอิทธิพลต่องานเขียนของทวีปวรร

งานเขียนระยะแรกเป็นงาน Romantic เป็นส่วนมาก งานระยะนี้ได้รับอิทธิพลจากงานของ น.ม.ส. ในด้านรูปแบบ โดยเฉพาะรูปแบบของคำประพันธ์ประเภทฉันท์ เครื่องกรุ ลหุ พิธีพิถันในการใช้คำและใช้คำประพันธ์ประเภทกลอนและฉันทมาเขียน เป็นส่วนใหญ่ ส่วนเนื้อหาที่เป็นไปตามแนวศิลปะเพื่อศิลปะ

งานเขียนระยะที่สอง เป็นงานเขียนกวีเพื่อชีวิตเป็นส่วนใหญ่ ส่วนใหญ่ของงานได้รับอิทธิพลจากกวีต่างประเทศ เพราะทวีปวรรสนใจผลงานของกวีต่างประเทศอย่างกว้างขวาง กวีที่มีอิทธิพลในด้านแนวความคิดอย่างสูงคือ Shelly มหากวีของอังกฤษ ปาโบล เนรูก้า มหากวีของชิลีและ เชกสเปียร์ มหากวีของอังกฤษ

Shelly เป็นกวีอุคมทรทัศน์ของอังกฤษ มีอิทธิพลเหนือทวีปวรรมาก งานที่เด่นซึ่งได้รับการวิจารณ์อย่างกว้างขวางคือ "ความจำเป็นที่ต้องปฏิเสธพระเจ้าเป็นเจ้า" งานชิ้นนี้ทำให้ Shelly ถูกสอบสวน และถูกไล่ออกจากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด Shelly เป็นกวี Romantic ที่เป็นกบฏของสังคม ทวีปวรรได้แปลงานเขียนของเขาเป็นภาษาไทยไว้หลายชิ้น

ปาโบล เนรูก้า เป็นกวีของชิลี ซึ่งมีอิทธิพลต่อทวีปวรรมากเช่นกัน ระหว่างปี 2493 -2494 ทวีปวรรสนใจอ่านงานของปาโบล เนรูก้าอย่างกว้างขวาง ปาโบล เนรูก้า เป็นกวีที่ได้รับรางวัลโนเบลไพรซ์ ที่สนใจคอมมิวนิสต์ และเป็นกวีของโลกลาติน

อเมริกันที่ไค้คุณฐิบั้พิค

เชคสเปียร์ กวีของอังกฤษ ทวีปวรรณใจงานของเชคสเปียร์มากเพราะเห็นว่างานของเชคสเปียร์สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของบุคคลออกมาได้อย่างสมบูรณ์งานแปลของทวีปวร ซึ่งแปลมาจากงานของเชคสเปียร์คือ อ จูเลียสซีซาร์

ความคิดเห็นของทวีปวร เกี่ยวกับบทร้อยกรองปัจจุบัน

ทวีปวรแสดงความคิดเห็นว่างานเขียนร้อยกรองปัจจุบันส่วนใหญ่เขียนเลียนแบบกัน ไม่เป็นตัวของตัวเอง งานร้อยกรองที่ดีควรมีลักษณะเป็นตัวของตัวเอง รูปแบบกับเนื้อหาของร้อยกรองจะต้องไปด้วยกัน คือจะต้องเรียบและง่ายให้คนส่วนใหญ่เข้าใจ และนอกจากนี้จะต้องสะท้อนสภาพสังคมของบุคคลอย่างเด่นชัดด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติการศึกษา

ชื่อ นายชวน เพชรแก้ว

วุฒิการศึกษา การศึกษามัธยมศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน
ปีการศึกษา ๒๕๑๓

ตำแหน่ง อาจารย์โท วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช



ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย